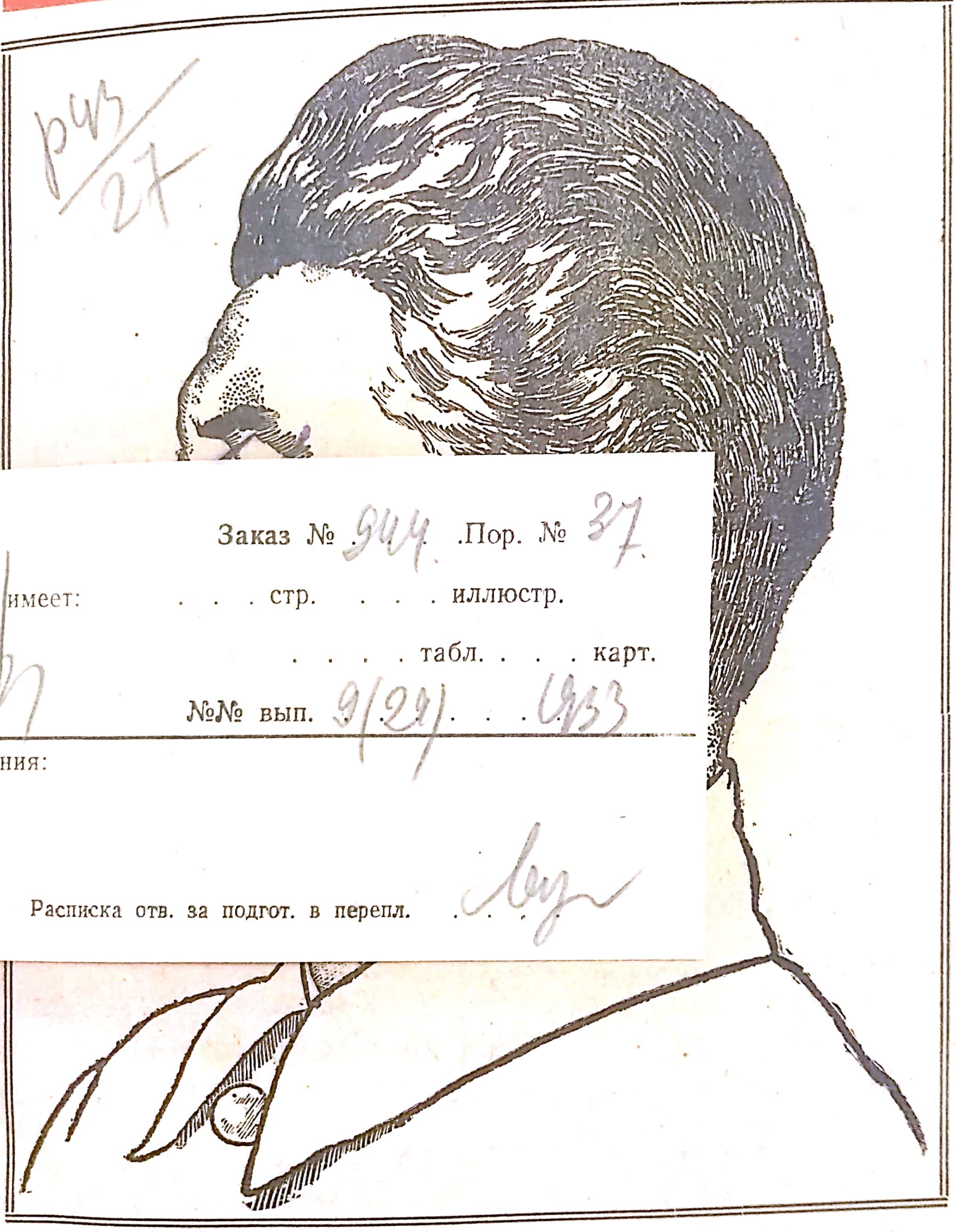
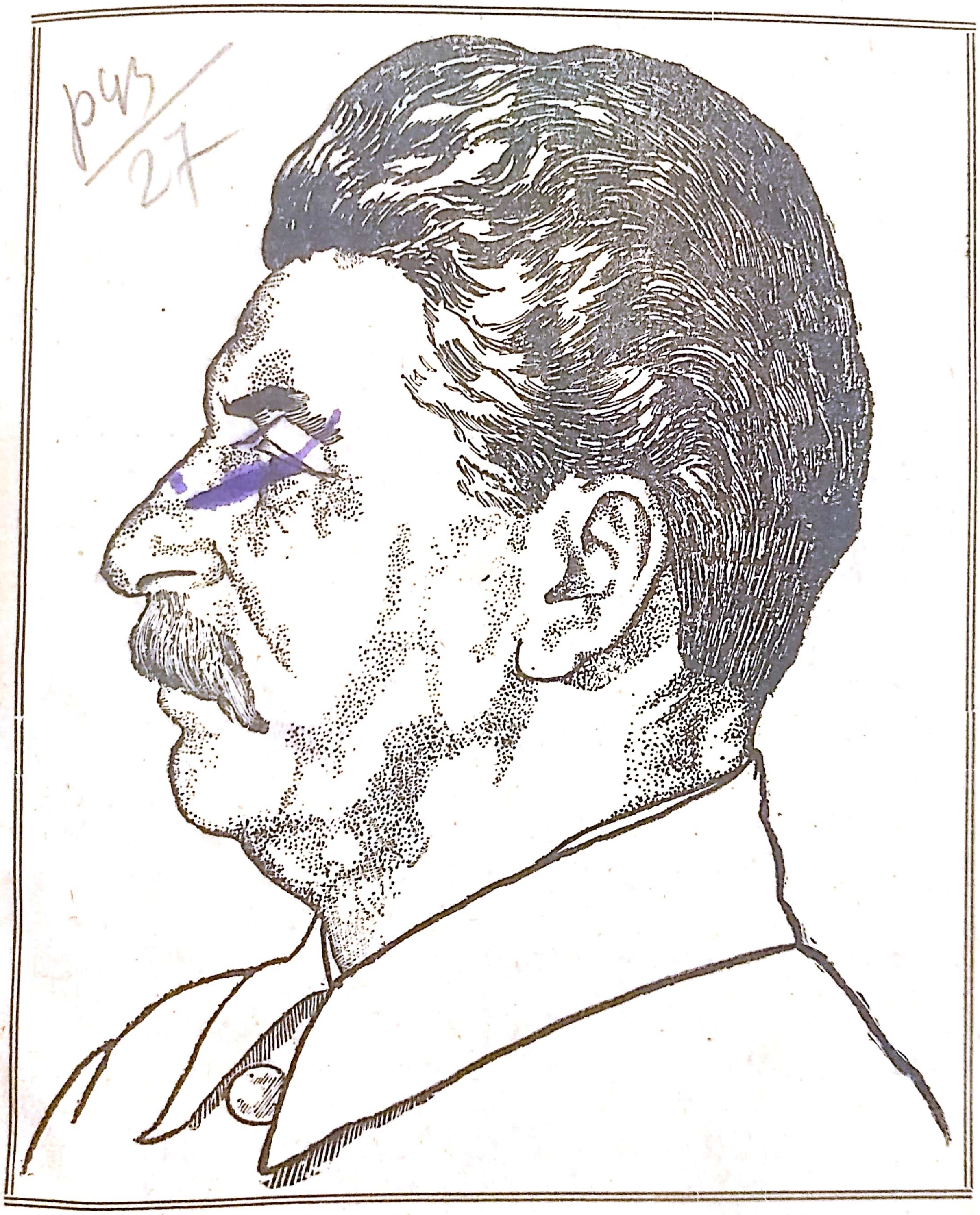
ΠΙΟΝΕΡΟΣ

1933
№9(29)

ΠΙΟΝΕΡΟΣ

1933
№9(29)

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

ЗМІСТ

ΓΙΑ ΤΟ ΕΡΓΟ ΤΙΣ ΕΡΓΑΤΙΚΙΣ ΤΑΚΣΙΣ ,ΝΑΣΕ ΕΤΙΜΟΣ!

ΠΙΟΝΕΡΟΣ

= ΟΡΓΑΝΟ ΤΥ Κ. Γ. Π. Κ. Κ. =
= ΣΤΙΝ Κ. Ε. ΤΙΣ Λ. Κ. Ε. Η. Υ. =

ΠΙΟΝΕΡΙΚΟ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ

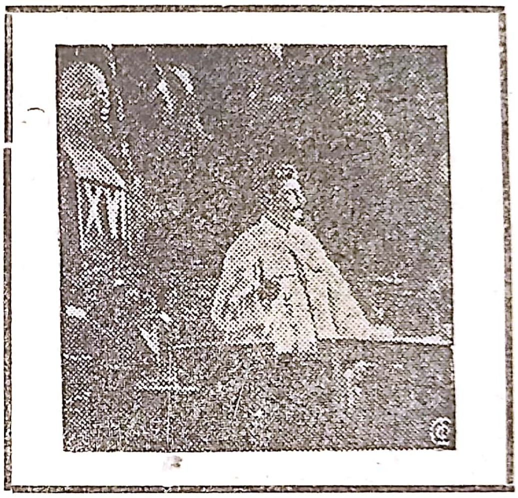
ΧΡΟΝΟΣ Α' (Γ) ΑΡΙΘ. 9 (29)
ΔΕΚΕΒΡΙΣ 1933

ΑΠΤΟ ΔΕΚΑΤΟ ΤΕΤΑΡΤΟ ΟΣ ΤΟ ΔΕΚΑΤΟ ΕΒΔΟΜΟ

Πριν από 9 χρόνια, το Δεκέβρι του 1925 απτιν τριμπύνα του Μεγάλυ θέατρυ μ' επιμονί αντιχύςε (ραζνταβάλςα) μια φονί:

«Ιπάρχι μια άλι γραμί, πυ κςεκινάι απτο ότι πρέπι να βάλυμε όλες τις δίναμές-μας για να κάνυμε τι χόρα-μας, εφ' όςο ιπάρχι καπιταλιστικί περικικλοςιά (οκρυζζένιε), χόρα ικονομικά ανεκςάρτιτι (νιεζαβίςιμαγια), πυ να βαςίζετε πάνο ςτιν εςοτερικί (βνύτρενιι) αγορά, χόρα, πυ θα γίνι εςτία (οτζάγ) για το τράβιγμα τον άλον χορόν, πυ θα πέφτυν απτον καπιταλιζμό κε πυ θα χίνυντε μέςα ςτι ςοςιαλιςτικί ικονομία. Αφτί ι γραμί απετί (τρέμπυετ) το πιο μεγάλο κςετίλιγμα τις βιομιχανίας-μας... Αποφαςιςτικά καταδικάζι (οςυζζντάετ) τιν πολιτικί τις μετατροπίς τις χόρας-μας ς' εκςάρτιμα (πριντάτοκ) τυ πανκόζμιυ ςιςτίματος τυ καπιταλιζμύ. Αφτί ίνε ι γραμί-μας, ι γραμί τυ χτίςιμυ, πυ κρατά το κόμα κε θα τιν κρατά κε ςτιν παραπέρα (νταλνέιςςαγια) δυλιά-τυ. Αφτί ι γραμί ίνε ιποχρεοτικί, εφ' όςο ιπάρχι καπιταλιςτικί περικικλοςιά.

Αφτί ίταν ι ατςαλένια φονί του ατςαλένιυ Στάλιν στο δέκατο

τέταρτο ςινέδριο τον μπολςςεβίκον. Έτςι αντιχύςε τότες, όπος αντιχάι κε ςίμερα ςτις κυβέντες-τυ (μπεςέντι) μ' όλυς τυς εργάτες κε τυς κολχόζνικυς, μ' όλυς τυς μπολςςεβίκυς.

Δινατά αντιχύςε τότες ι φονί-τυ ενάντια ςτυς τοτινύς υκλονίςτες, πυ θέλανε ν' απομίνι ι χόρα-μας αγροτικί (Σςάνιν).

Το κόμα δεν άκυςε τότες τυς υκλονίςτες, άκυςε τον αρχιγό-τυ, άκυςε τι μπολςεβίκικι ΚΕ. Τράβιξε πάνο ςε κίνι τι γραμί, πυ

χάραζε πάνο στι βάσι τυ λενινιζμύ ο Στάλιν.

* * *

Περάσανε 2 χρόνια. Πάλι το Δεκέβρι τυ 1927, εδό κ' εφτά χρόνια, απτιν ίδια τριμπύνα τυ Μεγάλυ θέατρυ, μ' επιμονί (ναστόιτζιβοστ) αντιχάι μια φονί:

«Σιμπέραζμα (βίβοντ): ι λαικί ικονομία τις χόρας-μας αναπτίσετε με γλίγορα τέμπα».

«Το καθίκον τυ κόματος: να σκυντίσι πιο πέρα τιν ανάπτιξι τις λαικίς ικονομίας τις χόρας-μας, ς' όλυς τυς κλάδυς τις παραγογίς».

«Σιμπέραζμα: ι χόρα-μας γίνετε βιομιχανικί χόρα».

«Το καθίκον τυ κόματος: να σκυντίσι πιο πέρα μ' όλα τα μέσα τιν ιντυστριαλιζάτσια τις χόρας-μας».

«Σιμπέραζμα: ι χόρα-μας τραβάι στο σοσιαλιζμό πιζμένα (υμπεζντιόνο) κε γλίγορα, ρίχνοντας πίσο κε βγάζοντας βίμα προς βίμα απτι λαικί ικονομία τα καπιταλιστικά στιχία (ελεμέντι)».

«Το καθίκον τυ κόματος: να πλατένι κε να διναμόνι τα σοσιαλιστικά-μας ιγετικά ιπσόματα (κομάντνιε βισότι) ς'όλυς τυς κλάδυς τις λαικίς ικονομίας τόσο στο χοριό, όσο κε στιν πόλι, κρατόντας γραμί στο λικβιντάριζμα τον καπιταλιστικόν στιχίον απτι λαικί ικονομία».

Αφτί ίταν πάλι ι ατσαλένια φονί τυ ατσαλένιυ Στάλιν στο 15-ο σινέδριο τυ κόματος τον μπολσεβίκον. Έτσι αντιχύσε τότες, όπος αντιχάι κε σίμερα στις κυβέντες-τυ μ' όλυς τυς εργάτες κε τυς κολχόζνικυς, μ' όλυς τυς μπολσσεβίκυς.

Δινατά αντιχύσε τότες ι φονίτυ ενάντια στυς τοτινύς, τυς τροτσκιστές (τυς Τρότσκι, Ζινόβιεφ, Κάμενεφ κ. τ. λ.), που δεν ίτανε σίφονι (σογλάσνι) ς' όλα τα ζιτίματα με τι γραμί τυ κόματος.

Το κόμα δεν άκυσε τότες τυς υκλονίστες, άκυσε τον αρχιγό-τυ, άκυσε τι μπολσσεβίκικι ΚΕ. Τράβιξε πάνο σε κίνι τι γραμί, πυ χάραξε πάνο στι βάσι τυ λενινιζμύ ο Στάλιν.

* * *

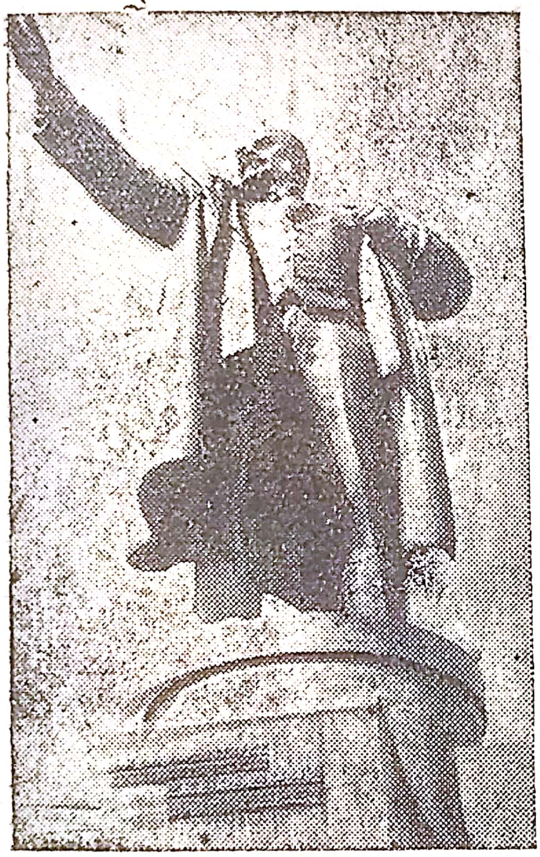
Πέρασαν άλα $2^1|_2$ χρόνια. Τον Ιύνι τυ 1930, εδό κε $3^1|_2$ χρόνια απτιν ίδια τριμπύνα τυ Μεγάλυ θέατρυ μ' επιμονί αντιχάι μια φονί:

«Σ' αντίθεσι (β προτιβοπολόζζνοστ) με τις καπιταλιστικές χόρες, όπυ βασιλέβι σίμερα ικονομικί κρίσι κι' όπυ μεγαλόνι ι ανεργία, ι εσοτερικί κατάστασι τις χόρας-μας δίχνι καρτίνα μεγάλις ανόδυ (ποντιόμα) τις λαικίς ικονομίας κε προοδεφτικύ περιοριζμύ (προγρεσίβνογο ογρανιτζένια) τις ανεργίας. Ι μεγάλι βιομιχανία περίσεψε κε γλιγόρεψε τα τέμπα τις ανάπτιξίς-τις. Δινάμοσε ι βαριά βιομιχανία. Το σοσιαλιστικό σέκτορ τις βιομιχανίας τράβιξε πάρα πολί μπροστά. Αναπτίχτικε νέα δίναμι στιν αγροτικί ικονομία—τα σοφχόζια κε τα κολχόζια... Ι βασικές μάζες τον χορικόν στράφικαν (ποβερνύλις) τελιοτικά προς τα κολχόζια. Ι αντίστασι (σοπροτιβλένιε) τις κυλακιάς χτιπίθικε. Ι εσοτερικί κατάστασι τις ΕΣΣΔ στερεόθικε (υπρότζιλος) ακόμα πιο πολί.

Τέτια ίνε τόρα ι γενική καρτίνα τις εσοτερικίς κατάστασις τις ΕΣΣΔ.

Κε πιο κάτο:

«Πιό ίνε το γενικό σιμπέραζμα; Στιν περίοδο, που τέλιοσε ίχαμε μια σιρά από αποφασιστικές νίκες σ' όλα τα φρόντα του σοσιαλιστικό χτίσιμο. Ίχαμε αφτές τις επιτιχίες, γιατί μπορέσαμε να κρατίσυμε ψιλά τι μεγάλι σιμέα του Λένιν. Αν θέλουμε να νικίσουμε πρέπι κε στιν κατοπινί-μας δουλιά να κρατύμε ψιλά τι σιμέα του Λένιν...».

Αφτί ίταν πάλι ι ατσαλένια φονί του ατσαλένιου Στάλιν στο 16-ο σινέδριο του κόματος τον μπολσεβίκον. Έτσι αντιχύσε τότες, όπος αντιχάι κε σίμερα στις κουβέντες-του μ' όλους τους εργάτες κε τους κολχόζνικους, μ' όλους τους μπολσεβίκους.

Δινατά αντιχύσε τότες ι φονί-του ενάντια στους τοτινύς ουκλονιστές — τους δεξιύς οπορτουνιστές (Μπουχάριν, Ρίκοφ, Τόμσκι κ. τ. λ.), που δεν τόλμισαν (νιε οσμέλιλις) να παρουσιαστύν ανιχτά στο σινέδριο, που ζιτύσαν το εμφίτρομα (βραστάνιε) του κουλάκου στο σοσιαλισμό.

Ο ατσαλένιος Στάλιν έκανε τότες κιόλας το σιμπέραζμα του αγόνα για τιν ιντουστριαλιζάτσια. Ι πιο καλί απτους πιο καλύς μπολσεβίκους, που τον άκουαν 7 όρες, χερέτιζαν τότες τον αρχιγό, όπος κε πριν από 7—10 χρόνια. Το κόμα, ι εργατιά, ι κολχόζνικι, το πανκόζμιο προλεταριάτο χερέτιζαν τότες το μεγάλο αρχιγό, χερέτιζαν τις μεγάλες νίκες του κόματος.

* * *

Πέρασαν άλα 2½ χρόνια. Το Γενάρι του 1933, εδό κ' ένα χρόνο, απτιν ίδια τριμπύνα του Μεγάλου θέατρου μ' επιμονί αντιχάι μια φονί:

—«Δεν ίχαμε μάβρι μεταλουργία, τι βάσι τις ιντουστριαλιζάτσιας τις χόρας. Τόρα τιν έχουμε».

—«Δεν ίχαμε τρακτορικί βιομιχανία. Τόρα τιν έχουμε».

—«Δεν ίχαμε βιομιχανία αφτοκινίτον. Τόρα τιν έχουμε».

—«Δεν ίχαμε τορνοκατασκεβί. Τόρα τιν έχουμε».

—«Δεν ίχαμε σοβαρί κε σίχρονι (σοβρεμιόναγια) χιμικί βιομιχανία. Τόρα τιν έχουμε».

- «Δεν ίχαμε πραγματικί κε σοβαρί

βιομιχανία για παραγογί σίχρονον αγροτικόν μιχανόν. Τόρα τιν έχυμε».

—«Δεν ίχαμε αεροπορικί βιομιχανία. Τόρα τιν έχυμε».

Κε πιο κάτο:

«Το κόμα κατόρθοσε να οργανόσι σε τρία χρόνια παραπάνο από 200 χιλ. κολχόζια (τα 60% τον χορικόν) κε πάνο-κάτο 5 χιλ. σοφχόζια σιτιρόν κε χτινοτροφίας, κατόρθοσε ταφτόχρονα (οντνοβρέμενο) να πλατίνι σε 4 χρόνια τι σπαρμένι γι κατά 41 εκατομ. εκτάρια».

«Το κόμα κατόρθοσε, όστε ι κυλακιά σαν τάξι να ίνε τσακιζμένι, αν κε δεν τιν ξεκάναμε ακόμα ολότελα. Ι εργαζόμενι χοριάτες απελεφτεροθίκανε απτιν κυλάκικι σκλαβιά κ' εκμετάλεψι κε κάτο απτι σοβιετικί εξυσία μπίκε δινατί ικονομικί βάσι στο χοριό, ι βάσι τις κολεχτιβιστικίς ικονομίας».

«Τέλος, τα αθρίζματα (ιτόγι) τις πιατιλέτκας έδιξαν, ότι το κόμα ίνε ανίκιτο αν ξέρι πυ να οδιγίσι κι' αν δε φοβάτε τις δισκολίες».

Αφτί ίταν πάλι ι ατσαλένια φονί τυ ατσαλένιυ Στάλιν στο πλένυμ τις ΚΕ, πυ έγινε το Γενάρι τυ 1933 κι' όπυ μίλισε για τ' αθρίζματα τυ πρότυ πεντάχρονυ πλάνυ. Έτσι αντιχύσε τότες, όπος αντιχάι κε σίμερα στις κυβέντες-τυ μ' όλυς τυς εργάτες κε τυς κολχόζνικυς, μ' όλυς τυς μπολσεβίκυς.

Δινατά αντιχύσε τότες ι φονί-τυ ενάντια στυς ντόπιυς κε ξένυς εχτρύς-μας. Ο ατσαλένιος αρχιγός έλεγε τότες για τα τεράστια αποτελέζματα (ρεζυλτάτι) τις πρότις πιατιλέτκας. Ι μπολσεβίκι, ι εργάτες, ι εργαζόμενι χοριάτες, το πανκόζμιο προλεταριάτο χερετύν τον αρχιγό. Ι πανκόζμια μπυρζυαζία τρίζι τα δόντια ενάντιά-τυ.

* * *

Λίγες μέρες μας χορίζυν απτις 25 τυ Γενάρι. Ο αρχιγός θ' ανέβι πάλι πάνο στιν ίδια τριμπόνα τυ ίδιυ Μεγάλυ θέατρυ κε με τιν ίδια φονί, πυ ακύστικε στο 14-ο, στο 15-ο, στο 16-ο σινέδριο, στο πλένυμ τυ Γενάρι, σ' όλα τα σινέδρια, τις κονφερέντσιες, τις σινεδρίασες, πυ γίνυντε εδό κε τριάντα χρόνια, με τιν ίδια φονί, πυ ακύστικε απτυς προλετάριυς κε στις πιο απόμακρες γονιές θα πι για τ' αθρίζματα τυ μεγάλυ αγόνα, τυ ιροικύ χτίσιμυ, τις νικιφόρας, θριαμβεφτικίς πορίας τον μπολσεβίκον, τις πορίας ενάντια στυς κάθε λογιό εχτρύς κε θα βάλι μπροστά-μας τα μεγάλα καθίκοντα.

* * *

Γλίγορα αρχίζι το δέκατο έβδομο σινέδριο. Τ' αποτελέζματα (ρεζυλτάτι) τα ξέρυμε. Ίνε τ' αποτελέζματα, πυ μας έδιξε ο μέγάλος αρχιγός στο 14-ο, στο 15-ο, στο 16-ο, στο πλένυμ τυ Γενάρι.

Νά-τα, ίνε χαραγμένα στις θέσες (τέζισι) τον σιντρόφον Μόλοτοφ, Κύιμπισσεφ κε Καγανόβιτς.

Νά-τα, ίνε γραμένα ςαν πρότα λόγια ςτις θέσες για τι δέφτερι πιατιλέτκα:

«Με τον ιροικό αγόνα τις εργατικίς τάκςις ςτα χρόνια τις πρότις πιατιλέτκας χτίςτικε πια το θεμέλιο τις ςοςιαλιςτικίς ικονομίας, τςακίςτικε ι ςτερνί καπιταλιςτικί τάκςι — ι κυλακιά, κ' ι βαςικές μάζες τις αγροτιάς—ι κολχόζνικι έγιναν γερό ςτίριγμα (οπόρα) τις ςοβιετικίς εκςυςίας ςτο χοριό. Ι ΕΣΣΔ ςτερεόθικε τελιοτικά ςτο ςοςιαλιςτικό δρόμο».

Ι ΕΣΣΔ ςτερεόθικε τελιοτικά ςτο ςοςιαλιςτικό δρόμο.

Αφτό ίνε το βαςικό, το δοκςαζμένο αποτέλεζμα τυ ιροικύ-μας αγόνα.

Περιμένυμε τον αρχιγό να φορμυλάρι τ' αποτελέζματα ς' όλυς τυς κλάδυς τις ικονομίας-μας, ςτις εςοτερικές κ' εκςοτερικές ςχέςες-μας, να βάλι μπροςτά-μας τα μεγάλα καθίκοντα τις πιο μεγάλις, τις πιο δοκςαζμένις παραπέρα πορίας-μας για το χτίςιμο τις ςοςιαλιςτικίς κινονίας.

Ι μάζες ετιμάζυντε. Ι προλετάρι τυ Ντονμπάς ςτις ςςάχτες, ι μεταλυργί προλετάρι ςτο Μαγνιτογόρςκ, ςτο Ντονμπάς, ςτο Κυζνιετςκςτρόι, ι μιχανοκαταςκεβαςτές ςτι Μόςχα, ςτο Χάρκοβο, ςτο Λενινγράντ, ςτο Ροςτόφ, ι ςιδεροδρομικί, ι εργάτες μεταφοράς, ι κολχόζνικι, ι φιτιτές, ι κομςομόλι, ι πιονέρι ραπορτάρυν ςτο 17-ο, πος ίνε πάντα έτιμι να εχτελέςυν τα μεγάλα-τυς δοκςαζμένα καθίκοντα.

18-I-934

XVII

ΝΑ ΤΣΑΚΙΣΥΜΕ ΟΛΟΤΕΛΑ ΤΥΣ ΕΧΤΡΥΣ-ΜΑΣ

Στι Σοβπαρτςςκόλα τις Μαριύπολις κριβόντανε εχτρί-μας, τροτςκιστές κε νατςιοναλιστές. Κριβόντανε περιςότερο από ένα χρόνο κε πολεμύςανε με κάθε τρόπο για να βγυν απτο ςκολιό όχι καλί μπολςςεβίκι καθοδιγιτές τις δυλιάς ςτο χοριό, μα νατςιοναλιστές κε τροτςκιστές—εχτρί τον μπολςεβίκον, εχτρί τις εργατικίς τάκςις.

'Ολι κςέρυν τί μεγάλι ςιμαςία έχι ι Σοβπαρτςςκόλα για όλο το όμπλαστ τυ Ντονμπάς.

Σ' αφτό το ςκολιό μαθένυνε υκρανί, ρόςι, γρεκο-έλινες, γρεκο-τάταρι κ. α. Μαθένυν τι μαρκςο-λενινικί θεορία, μαθένυν, πος πρέπι να κάνυμε τα κολχόζια μπολςεβίκικα κε τυς κολχόζνικυς έφπορυς. 'Ολι όςι τελιόνυν το ςκολιό πρέπι να πάνε να δυλέπςυνε ςτο χοριό.

Κ' έτςι ι εχτρί-μας χοθίκανε μέςα ςε τύτο το ςκολιό κι'άρχιςαν τι βρόμικι δυλιά-τυς.

Μερικί (νιέκοτοριε) απ' αφτύς ίθελαν ν' ανανκάςυν τυς κυρςάντυς να μιλάνε κε να μαθένυνε μόνο υκρανέζικα. Βάλανε για ςκοπό-τυς (τςελ) τι φαςιςτικί υκρανιζάτςια, δεν άφιναν τιν κάθε εθνικότιτα να μαθένι στι γλόςα-τις (Κολιαντά, Μπρζζεζίτςκι, Ζαζζίτςκι).

Ο νατςιοναλιςτίς Γαφάροφ ίθελε να κλιςτύν ι γρεκο-τάταρι μέςα στο τςόφλι-τυς, να μιν έχυνε ςχέςες με τυς ρόςυς κε τυς υκρανέζυς. 'Ιτανε ενάντια στιν ιντερνατςιοναλιςτικί διαπεδαγόγιςι. Δεν άφινε τυς γρεκοτάταρυς να πιγένυνε με τυς υκρανύς κε τυς ρόςυς. Οργάνοςε όμιλο (κρυζζόκ) φιςκυλτύρας μόνο για τυς γρεκο-τάταρυς... Δεν άφινε τυς γρεκο-τάταρυς να μιλάνε ρύςικα.

'Αλα παλιοτόμαρα (ςβόλοτςι), ίςαν τον Τςβιρκυνόφ, το Μυρζένκο Ι. κε τον Τζερβανιόφ περνύςαν αντεπαναςτατικί τροτςκιστικί δυλιά.

Ο Τςβιρκυνόφ στο μάθιμά-τυ, όταν μιλύςανε για τιν παρέκλιςι (υκλόν) τυ Σκρίπνικ, ίπε, ότι στο εθνικό ζίτιμα έκανε λάθι κ'ι καθοδίγιςι τυ κόματος. Αφτί ι αντεπαναςτάτες-τροτςκιστές ςικοφαντύςαν (κλεβετάλι) τιν ιςτορία τυ μπολςεβιζμύ. 'Ελεγαν στυς κυρςάντυς να διαβάςυνε τροτςκιστικί λιτερατύρα για να «βρυν τα λάθι» τις καθοδίγιςις τυ κόματος. Ο Μυρζένκο κι' ο Ζαζζίτςκι ιποςτίριζαν (ποντέρζζιβαλι) τον Τςβιρκυνόφ. Ο Μυρζένκο στι ζαντάνια για το εθνικό ζίτιμα «κςέχαςε» να βάλι ιλικό απτο στερνό πλένυμ τυ ΚΚ(μπ.)Υ. Ιποςτίριζε όλο τον κερό το Γαφάροφ.

Ο Ζαζζίτςκι, πολονός νατςιοναλιςτίς, ίχε ςχέςες με το μεγάλο αντεπαναςτάτι κε ςπιύνο Σκάρμπεκ, πυ μπίκε στο κόμα κε διέφτινε κάμποςο κερό το κυλτπρόπ τυ κόματος στο Κίεβο.

Μερικί νατςιοναλιστές ίταν ενάντια στυς ρομιύς, έλεγαν, ότι όλι ρομιί ίνε κυλάκι, ίνε κυτοκέφαλι, δε μπορύνε να μάθυν κ. τ. λ.

Ι Κοματικί Επιτροπί, αν κε αργά, κςεςκέπαςε όλυς αφτύς τυς εχτρύς-μας, πυ οργάνοςαν τροτςκιστικο-αντεπαναςτατικί κε νατςιοναλιστικο-μπυρζυαζικί γρύπα κε τυς κςεπάςτρεπςε απτο ςκολιό. Σίμερα στι Σοβπαρτςςκόλα ίνε νέα διέφθιςι.

Μα ι δυλιά, βέβεα, δεν τελιόνι μ'αφτό. Το ςκυλιό πρέπι να κςεκαθαριςτί ολότελα απ' όλα τ' αντεπαναςτατικά στιχία, να ςικόςι ψιλά τιν ιντερνατςιοναλιστικί διαπεδαγόγιςι τον κυρςάντον.

Μα το κακό δεν ίνε μόνο στι Σοβπαρτςςκόλα. 'Εχυμε πολά φάκτα, πυ μας λένε, ότι ο εχτρός, ι τροτςκιστές κ' ι νατςιοναλιστές το στερνό κερό δινάμοςαν πολί τι δυλιάτυς στα εκπεδεφτικά-μας καθιδρίματα.

Πάρτε το Πεδτέχνικυμ. Τί έκαναν εκί ο Γαφάροφ κι' ο Λεφκόπυλος; 'Εβγαζαν τις λέκςες, πυ γένιςε ι επανάςταςι κε πυ έγιναν

ιντερνατσιοναλιστικές κε βάζανε στον τόποτυς λέκσες δίχος επαναστατικό περιεχόμενο, δίχος ακριβί απόδοσι (τότζναγια περεντάτζα): τον κυλάκο τον μεταφράζανε πλύσιο, τι σος. σορεβνοβάνια—σοστιαζάνιε, το σοβιέτ—σιμβύλιο, τον υντάρνικο—μαχιτί, το κομισαριάτο—επιτροπάτο κ. τ. λ.

Ο νατσιοναλιστίς Λεφκόπυλος έδοσε παρανκελία (ζακάζ) κε πίρε για το Πεδτέχνικυμ απτιν Ελάδα νατσιοναλιστικά μπυρζυαζικά βιβλία κε «κσέχασε» να παρανκίλι επαναστατικί λιτερατύρα...

Πάρτε το πέμτο σκολιό τις Μαριύπολις: εδό μερικά πεδιά μπροστά στα μάτια τον δασκάλον-τυς έσκιζαν τα πορτρὲτα τον αρχιγόν-μας.

Ίτε πάρτε μερικύς φιτιτές, πυ ίρθαν απτιν Καράκυμπα στο Πεδτέχνικυμ. Κάνυν ντεμονστράτσια πετόντας τα ρύσικα βιβλία. Θέλυνε μόνο ρομέικα.

Πρέπι να μαθένυμε καλά τι γλόσα-μας, μα χριάζετε να μαθένυμε καλά κε τα ρύσικα. Τα σκολιά-μας πρέπι να διαπεδαγογύν ιντερνατσιοναλιστές, κι' όχι νατσιοναλιστές, όχι ανθρόπυς, πυ κλίυντε στο εθνικό-τυς τσόφλι.

Έτσι λιπόν ι εχτρί-μας, ι νατσιοναλιστές, ι τροτσκιστές χόνυντε παντύ, πολεμύνε να χαλάσυν τι δυλιά-μας. Δεν ίνε τιχέο (νιε σλυτζάινο), πυ ι ΚΕ τυ ΚΚ(μπ.)Υ έβγαλε απόφασι, ότι για τιν Υκρανία τόρα ο κιριότερος κίντινος (οπάσνοστ) ίνε ο ντόπιος νατσιοναλιζμός, πυ σινδέετε με τυς ιντερβέντες τυ εκσοτερικύ.

Γι' αφτό μπροστά-μας μπένυνε τεράστια καθίκοντα.

Χριάζετε να διναμόσυμε πολί τιν επαναστατικί-μας επαγρίπνισι (μπντίτελνοστ). Πρέπι να βγάλυμε τι μάσκα απ' όλυς τυς εχτρύς-μας. Πρέπι να τυς πετάκσυμε απ' όλα τα καθιδρίματά-μας κε πρότα απ' όλα απτα σκολιά-μας.

Έτσι θα μπορέσυμε να εκσασφαλίσυμε (ομπεσπὲτζιτ) τιν ιντερνατσιοναλιστικί διαπεδαγόγισι, έτσι θα διαπεδαγογίσυμε απτα πεδιά, πυ μαθένυν τόρα στα σκολιά-μας, γερύς ιντερνατσιοναλιστές, δραστίριυς χτίστες τις σοσιαλιστικίς κινονίας.

Ι σ. σ. ΣΤΑΛΙΝ ΚΕ ΚΑΓΑΝΟΒΙΤΖ

ΔΕΧΤΙΚΑΝ ΤΙ ΝΤΕΛΕΓΑΤΣΙΑ ΤΟΝ ΚΟΛΧΟΖΝΙΚΟΝ ΤΥ ΝΤΝΙΕΠΡΟΠΕΤΡΟΦΣΚΙ ΟΜΠΛΑΣΤ

Στις 23 τυ Δεκέβρι μια ντελεγάτσια απτυς κολχόζνικυς τυ Ντνιεπροπετρόφσκι όμπλαστ επεσκέφτικε (ποσετίλα) τυς σιν. σιν. Στάλιν κε Καγανόβιτζ.

Στι ντελεγάτσια ίτανε 50 υντάρνικι απτα κολχόζια, πυ κέρδισαν τα προτία στι σοσιαλιστικί σορεβνοβάνια, πυ ανκάλιασε φέτος όλο το όμπλαστ.

Στι ζοιρί (οζζιβλιόναγια) κυβέντα, πυ ὰστακσε διο όρες, ι κολχόζνικι ίπανε στυς σ. σ. Στάλιν κε Καγανόβιτζ για κίνες τις επιτιχίες, πυ κερδίσανε φὲτος τα κολχόζια τυ Ντνιεπροπετρόφσκι.

Ανάμεσα στυς ντελεγάτυς ίταν αντιπρόσοπι τέτιον κολχοζιόν, πυ πίρανε για κάθε εργατομέρα από 12, 15 κε 20 χγ. σιτιρά κι' από 2-3-7 ρυβ. χρίματα, διλαδί από 400 πυτ. ος 800 κε 1000 πύτια σιτιρά ι ικογένια (δίχος να λογαριάσυμε τ' άλα φα-

γόςιμα) κι' από 1000 ος διο κε τρις χιλιάδες ρύβλια.

— 'Εχετε στο δικό-σας όμπλαστ, — ρότιςε ο ςιν. Στάλιν, — τέτια κολχόζια, πυ πίρανε για κάθε εργατομέρα λιγότερο από 3 χγ. ςιτιρά;

'Οχι—απάντιςαν ι ντελεγάτι, — τέτια κολχόζια δεν έχυμε φέτος στο όμπλαστ.

Ο αντιπρόςοπος ενός κολχοζιύ, πυ έχι πλαντάτςιες με ζαχαρογύλια, ίπε, ότι ο κάθε κολχόζνικος πίρε κατά μέσον όρο (6 ςρέντνιεμ) από 50 τςεντ. ςιτιρά κι' από 20 χγ. ζάχαρι, κε ςε κάμποςα κολχόζια πίραν από 8 πυτ. ζάχαρι.

Ι ντελεγάτι λέγανε, ότι περίςεψαν πολί όχι μόνο τα ιςοδίματα (ντοχόντι) τον κολχόζνικον, μα ότι περίςεψε ςιμαντικά (ζνατζίτελνο) ι κινονικοπιιμένι περιυςία (ομπομπςτζεςτβλιόνοε ιμύςτζεςτβο) τον κολχοζιόν κε, χοριστά, αναπτίχτικαν ι χτινοτροφικές φέρμες τον κολχοζιόν.

Ο ςιν. Ποπόβιτζ, κολχόζνικος απτο αρτέλι «Τζερβόνι Βέλετεν», ίπε, ότι στο κολχόζι-τυς ίνε 4500 πρόβατα, καλί γαλατοεμπορεβματικί (τοβάρναγια) φέρμα, 204 άλογα.

Ο ςιν. Μιλςτέιν (απτο εβρέικο κολχόζι «Φραιγάιτ») λέι, ότι όταν οργανόθικε το κολχόζι-τυς στα 1929, δεν ίχε τίποτα. Τόρα το κολχόζι έχι φέρμα με 200 αγελάδες, κάθε κολχόζνικος έχι αγελάδα κε μικρά ζόα. Ι κολχόζνικι πίρανε για κάθε εργατομέρα από 7,5 χγ. ςιτιρά κι' από 7 ρυβ. χρίματα.

'Ενα άλο κολχόζι από 47 σπίτια έχι φέρμα με 240 αγελάδες κε, εκςόν απ' αφτό, κάθε κολχόζνικος έχι αγελάδα. Ο κάθε κολχόζνικος πίρε κατά μέσον όρο για τις εργατομέρες-τυ από 50 τςεντ. ςιτιρά. Δεν έχι κανένα, πυ να πίρε λιγότερα, από 25 τςεντ.

Μα ίνε κε τέτια κολχόζια, πυ έχυνε λίγα ζόα, ακόμα κάθε κολχόζνικος δεν έχι αγελάδα.

'Ολι ι ντελεγάτι έλεγαν, ότι μεγάλοςε το κενύργιο χτίςιμο στα κολχόζια: μάντρες για τα ζόα, σπίτια, ιλεχτροσταθμί, κλυμπ, εφτατάκςια ςκολιά κ. τ. λ. Το κολχόζικο νικοκιριό, πυ μεγάλοςε, χριάζετε νέες μιχανές κι' αφτοκίνιτα.

Ο ςιν. Χιζζνιάκ—αντιπρόςοπος τυ κολχοζιύ «Τρέτι Ιντερνατςιονάλ»—ίπε, ότι όχι μόνο οργάνοςαν το ιλεχτροαλόνιζμα κε το πότιζμα τον χοραφιόν, μα κε ζεςτένυνε με ιλεχτριζμό τις γυρυνόμαντρες, όπυ βρίςκυντε 300 γυρύνια.

— Πός λιπόν, — ροτάι γελόντας ο ςιν. Στάλιν, — το εστάνυντε (τζύβςτβυιυτ) αφτό τα γυρύνια;

— Αμέ δεν το εστάνυντε, — απαντάι πάλι γελόντας ο ντελεγάτος.

— Ο τρανςφορμάτοράς-μας ίνε καλός, χριαζύμαςτε μόνο ακόμα ένα μοτόρι κε τέλι, κε τότες θα φοτίςυμε όλα τα χοράφια κε θα δυλέβυμε με ιλεχτριζμό—τελιόνι ο ς. Χιζζνιάκ.

Πολί απτυς ντελεγάτυς έλεγαν, ότι μεγάλοςε ι κυλτύρα στο χοριό κι' ότι μεγάλοςαν ακόμα πιο πολί ι κυλτύρνικες ανάνκες.

— Σιτάρι έχυμε πολί, το νικοκιριό διναμόνι, τόρα όλι τραβύνε για τιν κυλτύρνικι ζοί—έλεγαν ι ντελεγάτι.

Κε πολί απ' αφτό κι' άρχιζαν:

— 'Οταν με εκλέκςανε (βίμπραλι) στι ντελεγάτςια, με παρακαλέςανε να ςας πο, ς. Στάλιν, ότι το χοριό χριάζετε περιςότερι κυλτύρα—κινό, θέατρα, ςκολιά, καλά βιβλία, ράδιο, αγρονόμυς κε, βέβεα, περιςότερα εμπορέβματα (τοβάρι).

Ο ςιν. Στάλιν ενδιαφέρτικε (ιντερεςοβάλςα) για τι δυλιά τον κολχόζικον μπριγαδίρον — αν μπόρεςαν να χορίςυν καλύς, προκομένυς δυλεφτάδες για μπριγαδίρυς, αν δεν τυς αλάζυνε δίχος να ιπάρχι ανάνκι.

Κςεχοριστά ι ς. ς. Στάλιν κε Καγανόβιτζ ενδιαφερτίκανε για τιν κατάςταςι κε τι δυλιά τον γινεκόν στα κολχόζια, αν κλίυνε τι στράτα για τις γινέκες, αν έχι πολές γινέκες μπριγαδίρυς, πρόεδρυς στα κολχόζια. 'Ιπαν ότι δεν ίνε καλό, πυ ανάμεσα στυς

ντελεγάτυς ίνε λίγες γινέκες: ςε 50 ανθρ. μόνο μια-διο κολχόζνιτςες.

Ι ντελεγάτι παραδέχτικαν (ςογλαςίλις), ότι αφτό ίνε λάθος-τυς κε ίπαν, ότι ι γινέκες πέζυν τόρα πολί μεγάλο ρόλο στα κολχόζια. Δεν ίνε καμιά δυλιά, πυ να μιν τιν εχτελύνε. Αφτό το επιβεβέοςε (ποντβερντίλα) κ' ι ντελεγάτκα Ορίνα Ντοβγάλ.

— Κε πός πάνε τόρα ι δυλιές, καλιτέρεπςε ι κατάςταςι τις γινέκες, δε χτιπύν πια ι χοριάτες τις γινέκες; — ρότιςε ο ςιν. Στάλιν.

Ι ςιν. Ντοβγάλ ςτιν αρχί δεν κατάλαβε κιόλας το ρότιμα, κι' άμα το κατάλαβε, γὲλαςε:

— Τόρα δεν τις πιράζυν (νιε ζατράγιβαιυτ). Μίπος αφτό μπορί να γίνι στο κολχόζι. Αφτό ίτανε κάποτες, μα τόρα δε γίνετε.

Ο αρχιγός τυ πολιτοντέλ τυ προςιάνςκι ΜΤΣ ςιν. Βόλκοφ ίπε, πος δυλέβυν ι ΜΤΣ κε τα πολιτοντέλ. Σιμίοςε (οτμέτιλ), ότι τα αγροτικά-μας καθιδρίματα (υτζρεζζ-ντένιε) δε δυλέβυν πάντα καλά, ιπέδικςε, ότι ο εφοδιαζμός (ςναμπζζένιε) με εκςαρτίματα (τζάςτι,) για τιν επιδιόρθοςι τον τράκτορ δεν ίνε ταχτικός κε ς' αφτό το φτέκςιμο το ὲχυν εκίνι, πυ στρόνυν τα πλάνα τυ εφοδιαζμύ με εκςαρτίματα. Το Ναρκομζέμ τις ΕΣΣΔ πρότινε ςτυς ΜΤΣ να οργανόςυνε δικά-τυς νικοκιριά από 330 εκτ. γι. Αφτό θα κάνι τυς ΜΤΣ μικρά ςοφχόζια κε θα τυς αποτραβίκςι απτιν άμεςι (νιεποςρέντςτβεναγια) δυλιά-τυς.

— Δεν έκανε ςοςτά το Ναρκομζέμ, — ίπε ο ς. Στάλιν.

Ι ς. ς. Στάλιν κε Καγανόβιτζ ροτύςαν πολί το ς. Βόλκοφ για τις δυλιές τον ΜΤΣ, χοριςτά για το πος εφαρμόζυν ςτο όμπλαςτ τυ Ντνιεπροπετρόφςκι τιν αμιπςιςπορά (ςεβοομπορότ).

Τέλος, απαντόντας ςτιν παράκλιςι τις ντελεγάτςιας, ο ς. Στάλιν ίπε ένα μικρό λόγο. 'Ιπε για τις επιτιχίες τον κολχοζιόν κε ιπέδικςε, ότι αφτές ίνε τα πρότα βίματα. Ακόμα κε 10-12 χγ. για κάθε εργατομέρα ίνε λίγα. Χριάζυντε περιςότὲρα. Κε θα έχυν ι κολχόζνικι πολί περιςότερα, αν θα δυλέβυν τίμια στο κολχὸζι. Εκίνο, πυ επιτίχαμε ίνε μὸνο ι αρχί, το πρότο βίμα. Πρέπι να πετὶχυμε περιςότερα για να μπορύν όλι να ζυν έφπορα. Τα κολχόζια ὲχυν τόρα ὸλα όςα χριάζυντε για τιν έφπορι ζοί. Τα κολχόζια έχυν ορὲα (πρεκράςναγια) γι κε ςε τέτια μεγάλι ποςότιτα, πυ δε μπορύςανε να τιν ονιρεφτύν ι κυλάκι. Κε τόρα δεν ίνε ι παλιί κερί, οπόταν χριαζότανε ν' αγοραςτί κάθε κοματάκι γι κε να μαζεφτὺνε γι' αφτί τι δυλιά τα χρίματα με τα χρόνια.

Ι γι τόρα ίνε κινοτικί, λαικὶ, ςτερεομένι ςτά κολχόζια για πάντα. Εςίς μόνο να δυλέβετε κε να γονιμοπιίτε (οπλοντοτβοριάτ) τι γι με τι δυλιά-ςας—κε έλιπςι από γι δε θάχετε. Τα κολχόζια έχυν τράκτορ, αγροτικές μιχανές κε ςε τέτια μεγάλι ποςότιτα, πυ δε μπορύςανε να τιν ονιρεφτύν ι κυλάκι — πομέςτζικι.

Κε τράκτορ κε μιχανές θάχετε παραπέρα περιςότερες.

Τέλος τα κολχόζια έχυν τιν εργατοχορικί-τυς κιβέρνισι, πυ βοιθάι τυς χοριάτες μ' όλα τα μέσα (σρέντστβα), μ' όλυς τυς τρόπυς (σπόσομπι). Δεν ιπάρχι άλι χόρα στον κόζμο, όπυ ι χοριάτες να έχυν τι σοβιετικίτυς κιβέρνισι, πυ να τυς βοιθάι κε να τυς ιποστιρίζι. Μόνο στι χόρα-μας ιπάρχι τέτια κιβέρνισι, πυ δίνι στυς δυλεφτάδες χοριάτες, πυ ίνε ενομένι στα κολχόζια, τιν καλίτερι γι, τυς εφοδιάζι με τράκτορ κε μιχανές κε τυς ιπερασπίζι (ζαστζιστζάετ) απτυς καταπιεστές (υγνιετάτελι) κ' εκμεταλεφτές. Βγένι, ότι στα κολχόζια τα έχετε όλα για να ζίτε έφπορα. Σας χριάζετε ακόμα μόνο ένα: να δυλέβετε τίμια στο κολχόζι κε να φιλάγετε τιν κολχόζικι περιυσία. Αν όλι ι κολχόζνικι —όλι, κι' όχι μόνο ι περισότερι—θα δυλέβυν τίμια, — τα κολχόζια θα ίνε καταφορτομένα με φαγόσιμα. Θα ίνε καταφορτομένα με όλα τα καλά, κ' ι χόρα-μας θα γίνι ι πιο πλύσια χόρα στον κόζμο.

Κε για να έχι το χοριό περισότερα εμπορέβματα,—γι' αφτό θα φροντίσι ι κιβέρνισι κε το κόμα. Γι' αφτό μπορίτε να μιν αμφιβάλετε (νιεσομνιεβάτσα).

'Αμα τέλιοσε ι κυβέντα, ι σ. σ. Στάλιν κε Καγανόβιτζ αποχερετίσανε (ποπροστζάλις) θερμά τι ντελεγάτσια.

ΠΩΣ Ο ΣΙΝ. ΛΙΤΒΙΝΕΝΚΟ, ΠΥ ΚΥΒΕΝΤΙΑΣΕ ΜΕ ΤΟ ΣΙΝ. ΣΤΑΛΙΝ, ΛΟΓΟΔΟΤΙ ΜΠΡΟΣΤΑ ΣΤΥΣ ΚΟΛΧΟΖΝΙΚΥΣ

Ο σιν. ΣΤΑΛΙΝ Μ' ΑΝΑΝΚΑΣΕ ΝΑ ΜΙΛΙΣΟ ΑΠΛΑ

'Ιρθαμε στι Μόσχα κε διλόσαμε: έτσι κ' έτσι έχυμε δυλιά προσοπικά με το σιν. Στάλιν. Το διλόσαμε κε φιλάγαμε. Πέρασε μια μέρα, διο. Πολί αρχίσανε ν' αμφιβάλυν (σομνιεβάτσα): θα μπορέσυμε άραγες να μιλίσυμε. Ι Σοβιετικί 'Ενοσι έχι πολά όμπλαστ, εκατοντάδες χιλιάδες κολχόζια κ' εκίνος έχι πολές δυλιές,—θα μπορέσι άραγες να μας δεχτί (πρινιάτ); Μα άκσαφνα (ϐντρυγ) μας ίπανε με το τιλέφονο: ο σιν. Στάλιν περιμένι τυς κολχόζνικυς.

Ερχύμαστε, ανεβένυμε με τι μιχανί, τι λένε ασανσέρ, στο πέμτο πάτομα. Ι κάμαρα δεν ίταν τόσο μεγάλι, μα δεν ίταν κε μιχρί. Εβρίχορι (προστόρναγια) κε δεν έχι τίποτα κσεχοριστό. 'Ενα μεγάλο τραπέζι σκεπαζμένο με πράσινι τσόχα (συκνό), καρέκλες (στύλια) κι' ακόμα ένα ρολόι παλιό ίνε στο πάτομα σιμά στον τίχο. Στον ένα τίχο δεν έχι τίποτα, μα στον άλο ίνε καμιά δεχαριά πορτρέτα. 'Οσπυ να μπι ο σιν. Στάλιν, κιτάζο ολόγιρα. Κρέμυντε τα πορτρέτα τυ Μαρκς, τυ 'Ενκελς, τυ Λένιν, τυ Δζερζζίνσκι κε άλον, μα δεν ιπάρχι το πορτρέτο τυ Στάλιν. Ήθελα ίστερα να ροτίσο, γιατί δεν ίνε το πορτρέτο τυ Στάλιν, μα δε μπόρεσα να ροτίσο—κυβεντιάζαμε για διάφορα μεγάλα ζιτίματα.

Κιτάζυμε στιν πόρτα, περιμένυμε, πότε θάρτι ο σιν. Στάλιν. Παρυσιάστικε (ϳαβίλσα) αμέσος, μα από άλι πόρτα. 'Ολι χεροκροτίσανε κε θέλανε να φονάκσυν «υρά», μα όλα αφτά έγιναν τόσο απλά, όστε δεν έχανε να φονάκσυμε. Μπίχαν ι σ. σ. Στάλιν κε Καγανόβιτζ, μας χερέτισαν. Κι' ο Στάλιν

ροτάι: «Γιατί ίρθατε; Τί έλιπσες έχετε; Τί παράπονα έχετε; Να τα πίτε».

Κ' εδό λίγο τάχασα. Εγό, μπορί, κε να μιν τόλεγα αφτό, μα ι σίντροφι ντελεγάτι, που πίγανε μαζί-μυ, θα σας το βεβεόσυν (ποτβερντιάτ) κε πρέπι να σας πο, πος ο σιν. Στάλιν με διόρθοσε (ποπραβιλ). Σικόθικα κε ταραγμένα άρχισα να ραπορτάρο: «Ακριβέ κι' αγαπιμένε-μας αρχιγέ...» Κι' ο σιν. Στάλιν κύνισε το χέρι-τυ κε με διέκοπσε:—Δε χριάζετε, να τα πίτε απλά δίχος ραπόρτα κι' αρχιγύς. 'Ολι γέλασαν, κ' εγό έκατσα κε τάχασα, τα μαλιά-μυ σικόθικαν πάνο στο κεφάλι-μυ. Νά τιν έπαθα — σκέφτυμε. Τί θα πο τόρα στυς σιντρόφυς-μυ κολχόζνικυς; Κάθυμε λιπιμένος (πετζάλνιι). Μα ο σιν. Στάλιν με ίδε κε λέι στο ς. Καγανόβιτζ «Νά εκίνος ίθελε κάτι να πι, δόστε-τυ το λόγο—κε μυ λέι:—Μα μιλίστε με τα λόγια-σας, δίχος ραπόρτα.

'Ενας κολχόζνικος ροτάι: «Λιπόν τί τυ ίπες;»

Λιτβινένκο:—Βέβεα, τυ ίπα, πος πάνε ι δυλιές στο κολχόζι, πος δυλέβυμε, πος ζύμε. Ο ς. Στάλιν με ροτύσε, πος δυλέβυν τα κομπάιν κι' αν ι γινέκες πέρνυνε δραστίριο μέρος σ' όλες τις δυλιές. Εγό ίπα, ότι τα κομπάιν δυλέβυν αλύ καλά, κι' αλύ άσκιμα, όταν το σιτάρι ίνε πεζμένο. Κ' ι γινέκες δυλέβυν παντύ καλά σ' όλες τις δυλιές. Τυ ίπα ακόμα κε για τα εμπορέβματα.

Μια φονί:—Μα τί τυ ίπες;

Λιτβινένκο:—'Οτι χριαζύμαστε περισότερα εμπορέβματα. Σιτάρι, ίπα στο ς. Στάλιν, έχυμε πολί, μπορύμε λέφτερα να το πυλίσυμε κε ν' αγοράσυμε κάτι για τον εαφτόμας.

Μια φονί:—Κε τί ίπε ο σιν. Στάλιν;

Λιτβινένκο:—'Ιπε σ' όλυς, ότι θάχυμε περισότερα εμπορέβματα. Το κόμα κ' ι κιβέρνισι θα φροντίσυνε γι' αφτό. Να ίστε, ίπε, γι' αφτό βέβει (υβέρενι).

Μα αφτά όλα έγιναν ίστερα, πολί πρόφτασαν (υσπέλι) πια να μιλίσυν. 'Αρχισαν ι κολχόζνικι να πενιύντε (χβάσταт) μπροστά στο ς. Στάλιν κε να λένε, ότι πίρανε φέτος πολί σιτάρι για κάθε εργατομέρα. Ο ένας λέι —πίρα 7 κιλά για κάθε εργατομέρα, ο άλος λέι—10 κιλά, ο τρίτος—12 κιλά, ο τέταρτος—15. Κι' ο σιν. Στάλιν όλο κι' απαντάι: «Λίγα» «λιγύτσικα». Θαβμάσαμε κιόλας: ι κολχόζνικι πενιύντε για τις επιτιχίες-τυς, κι' ο σιν. Στάλιν απαντάι: «Λίγα». 'Ενας ντελεγάτος ίπε, ότι σε κάθε εργατομέρα θα τυς πέσυν από 20 κιλά. Τότες ο σιν. Στάλιν ενδιαφέρθικε λιγάκι κε ροτύσε, πος πάνε ι δυλιές στο κολχόζι-τυς.

Κ' ίστερα στο τέλος μας κσίγισε (ποιασνίλ), γιατί λογαριάζι, ότι 12 κιλά σιτάρι για μιά εργατομέρα ίνε λίγα. «Κάνατε,—λέι, —μόνο το πρότο βίμα. Πρέπι να πέρνετε περισότερα, κε θα πάρετε περισότερα, θα καταφορτοθίτε με όλα τα καλά. Σας δίνο το λόγο-μυ. Χριάζετε μόνο να δυλέβετε τίμια στο κολχόζι κι' όλι ι κολχόζνικι θα ζύνε πλύσια» 'Ολα ίνε σοστά, έτσι όπος τα διαβάσατε στιν εφιμερίδα.

Περισότερο απ' όλα ι ς. ς. Στάλιν κε Καγανόβιτζ ενδιαφερθίκανε για τις γινέκες κολχόζνιτσες. — Κλίετε τι στράτα στις κολχόζνιτσες, λέι, δεν τις αφίνετε να πάνε στα ιπέφθινα (οτβέτστβενι) πόστα.—Μα όχι, λέμε, σιν. Στάλιν. Ι κολχόζνιτσές-μας δυλέβυν παντύ κ' έχυν πλέρια ίσα δικεόματα (πραβά), πιστέπστε τα λόγια-μας. Μα εκίνος γελάι κε λέι:—Δεν τις αφίνετε να πάνε μπροστά, φένετε απ' όλα. Νά ίστε 50 ντελεγάτι, κ' ι γινέκες ίνε μόνο διο.

Κε πραγματικά εδό δε μπορύσαμε να πύμε τίποτα κι' ανανκαστίκαμε να σοπάσυμε. 'Ενας ντελεγάτος απτο Νοβοπράζζκι ραγιόν ίπε, τι υντάρνιτσες έχυνε. Κε μια ίνε καλίτερι απ' όλες κε ίνε με μεγάλι ακτιβίστκα. Ο σιν. Στάλιν άκυε, άκυε κε λέι:—Μα γιατί δεν τι φέρατε μαζί-σας. Ο ντελεγάτος, βέβεα, δεν ίκσερε τι να πι. Κε στο τέλος τις κυβέντας ο ς. Στάλιν μας κσαναίπε: «'Ενα πράμα θα σας πο, μιν κλίετε τι στράτα στις γινέκες, να τις αφίνετε άφοβα να πιγένυνε μπροστά. Αν κ' ι άντρες κ' ι γινέκες θα δυλέβυνε δραστίρια στα κολχόζια,

τότε ευνά θ' αναποδογιρίςετε. 'Ολα θα τα πετίχετε κε θα γίνετε όλι πλύςιι. Γιατί το κολχόζι ίνε πλύτος για όλυς, αν όλι δυλέβυν τίμια».

Ι βαθιά ιςιχία διακόφτετε ς' αφτό το μέρος από χεροκροτίματα. Ο Λιτβινένκο κςακολυθί να μιλάι, δίχος ν' αφίςι καμιά λεπτομέρια (ποντρόμπνοςτ) απτιν κυβέντα.

Ακόμα έχι πολά να πι ςτιν έκθεςί-τυ (ντοκλάντ), μα απτιν ανιπόμονι (νιετερπελίβαγια) ςινεδρίαςι τυ δίνυν ατέλιοτα ροτίματα. Διακόφτυν τον ομιλιτί κε δεν τον αφίνυνε να μιλίςι με το πλάνο, πυ έκανε. Αναγκάςτικε να διακόψει τιν έκθεςι κε ν' ακύςι τα ατέλιοτα ροτίματα για να μπορέςι να μιλίςι πάνο ςε κίνα τα ζιτίματα, πυ ενδιαφέρυν περιςότερο τυς κολχόζνικυς.

ΤΙ ΑΚΥΑΝ ΚΡΑΤΟΝΤΑΣ ΤΙΝ ΑΝΑΣΑ-ΤΥΣ

'Αμα τέλιοςε μ' όλα τα ροτίματα, ο Λιτβινένκο, επιτέλυς, άρχιςε να λέι για κίνο, πυ ενδιάφερε τόςο όλυς κε πυ το άκυαν κρατόντας τιν ανάςα-τυς.

... Κε νά, ςίντροφι, μπόρεςα να διο όλυς τυς αρχιγύς-μας, διλαδί το Στάλιν, το Μόλοτοφ, τον Καγανόβιτζ, τον Καλίνιν, το Βοροςςίλοφ κε άλυς. Νά τα πορτρέτα-τυς κρέμυντε ςτον τίχο. Κιτάκςτε τα, κ' εγό θα ςας λέο.

Μπορί να θαρίτε, ότι ίνε περίφανι (γόρντιε) άνθροπι κε πολί αφςτιρί (ςτρόγιε); 'Οχι, να μι νομίζετε έτςι. 'Ολι ίνε πολί απλί κε καλόκαρδι άνθροπι. Κε ίνε ντιμένι (οντέτι) απλά, ςτι φορεςιά δε διαφέρυν από κάθε πολίτι (γραζζντανίν).

'Οταν πιγέναμε ςτο ς. Στάλιν, ςας το λέο ανιχτά, λιγάκι φοβόμαςταν κε ςτιν αρχί τις κυβέντας ίμαςταν κάπος ςτενοχοριμένι, μα τόςο απλά μιλύςε μαζί-μας, πολί χοράτευε, γελύςε, όςτε αμέςος νιόςαμε ςα νάμαςτε ςτο ςπίτι-μας κε μιλύςαμε πια δίχος ραπόρτα, ςα να μιλύςαμε με κανένα αδερφό-μας κολχόζνικο. 'Οταν τον προςκαλέςαμε ςτο τέλος να φάγι μπλινί μαζί-μας, τυ ίτανε δίςκολο ν' αρνιθί (οτκαζάτςα), αν κε έχι πολές δυλιές κε δυλέβι πολί. 'Ιπε να τον ςιχορέςυμε πυ δε μπορί νάρτι κε μας εφχαριςτύςε (μπλαγονταρίλ) πολί για το προςκάλεςμα.

'Ινε μέτρια αψιλός, τα μαλιά-τυ ίνε μάβρα, μα ςτα πλάγια λίγο αςπρίςανε. Φορί μια απλί, γκρίζα (ςέραγια) τυζζύρκα, μυ φάνικε, ότι ι τυζζύρκα δεν ίνε κενύργια, κε γκρίζο βρακί, πυ ίνε χομένο ςτα ποδίματα. Νά όλι ι φορεςιά-τυ. Κε ςας ίπα, ότι ίνε ντιμένος πολί απλά.

Ο ςιν. Στάλιν καπνίζι όλο τον κερό τιν πίπα-τυ (τρύμπκα), μια τέτια απλί, λιγάκι ςτραβί πίπα.

Το πρόςοπό-τυ ίνε έφθιμο (βεςιόλοε). Τα μάτια-τυ ίνε διαπεραςτικά: όταν ςε κιτάζι, ςα να ςε βλέπι πέρα-πέρα: κςεκάθαρα μάτια.

Ακύι τι λένε, κι' αν πύνε τίποτα γελίο, τραβάι το μυςτάκι-τυ (υςί) κε γελάι, έτςι έφθιμα γελάι, πυ όλι αμέςος ςπάνυνε ςτα γέλια.

Μα μιλάι ςοβαρά κε ςιγά, καθαρά κε κςεχοριςτά. 'Ολα τα θιμάτε κανίς, ότι λέι.

'Οςο για τυς ς. ς. Μόλοτοφ, Καγανόβιτζ, Καλίνιν, Βοροςςίλοφ, αφτί ίνε έτςι όπος κε ςτα πορτρέτα, πυ ίνε ςαν κόπια. Μόνο ο ς. Καγανόβιτζ δεν έχι γένια,— φένετε τα κςύριςε. Κι' ο ςιν. Βοροςςίλοφ ίνε τέτιος καλοκαμομένος (ςτρόινι). Αν κε έχι άςπρα μαλιά, φένετε νέος. Με λίγα λόγιά ίνε ςτρατιοτικός, με κορμοςταςιά.

Ο Λιτβινένκο έλεγε ακόμα πολά. Τον άκυαν αχόρταγα, τον κςαναροτύςαν κε θέλανε να τυς τα κςαναπί. Τυς ίπε για τι Μόςχα: τί μεγάλι κι' όμορφι πόλι ίνε, για τα γιγαντένια εργοςτάςια, όπυ «τ' αφτοκίνιτα κατεβένυν, κατεβένυν απτο κονβέιερ ολότελα έτιμα κε ςφιρίζυν», για τα χιτίρια (λιτέινιε τςεχά), όπυ «ι άνθροπι δυλέβυνε μέςα ςτι φοτιά».

Ι 50 ντελεγάτι, πυ κυβεντιάςανε με το ςιν. Στάλιν, πιγένυν τόρα ς' όλα τα κολχόζια, λογοδοτύν μπροςτά ςτις μάζες για το ταξίδι-τυς (ποεζντκα) κε κινιτοπιύν (μομπιλιζύγιυτ) όλυς ςτον αγόνα για νέες επιτιχίες, νέες νίκες κε νέο ραπόρτο ςτο ςιν. Στάλιν.

Κ. ΣΤΡΑΝΙΣ

Ι ΙΣΤΟΡΙΑ ΠΥ ΠΑΝΤΑ ΔΕ ΘΑ ΕΠΑΝΑΛΑΒΕΝΕΤΕ!

Πίρα να μαζέπσο τις παλιές-μυ θίμισες. Ι πιο παλιά-μυ θίμισι ίνε απτον χερό, πυ ίμυνα ακόμα 4—5 χρονό.

Καθόμυνα στιν αβλί κε σκάλιζα το χόμα, ανίγοντας τρίπες. Απτο σπίτι άκυσα φονές. Ίταν ο μπαμπάς κ' ι μάνα-μυ, πυ φόναζαν.

Σικόθικα κε μπίκα στο σπίτι. Ι μάνα-μυ έκλεε. Ο πατέρας-μυ στεκότανε στιν πόρτα κε κρατύσε στο χέρι ένα μικρό μπόγο από ρύχα. Θιμύμε ακόμα τα λόγια, πυ ίπε με άγριο τόνο στι μάνα-μυ.

— Συ τόπα κε πσες. Αφτό το τέρας (τζυντόβιστζε) δε μας δίνι ύτε δεκάρα από μπροστά, αν δε φτάσυμε στο πρότο πόρτο. Πύ θέλις λιπόν να βρο τα λεφτά;

— Μα τί να κάνο εγό δίχος λεφτά; Το πεδί θέλι να φάι,—λέι ι μάνα-μυ κλέοντας.

Τι έγινε ίστερα, δε θιμύμε.

Αφτί ι ιστορία ίνε ι πρότι θίμισι, πυ έμινε στο μιαλό-μυ. Δυλιά δίχος χρίματα κε σπίτι δίχος πσομί.

Για κάμποσο κερό δε θιμάμε σχεδόν τίποτα: ίτε γιατί όσα γινόντανε δεν ίχανε σιμασία για τιν πεδικί-μυ ζοί ίτε γιατί δεν ιπίρχε κανένα πράμα, πυ να μπορέσι να μυ κάνι δινατί εντίποσι.

Το να πλαγιάζο το βράδι νιστικός δεν ίτανε για μένα σπυδέο ζίτιμα, γιατί αφτό γινότανε τόσο σιχνά, πυ έχασε τι σπυδεότιτά-τυ.

* * *

Ο πατέρας-μυ ίτανε νάφτις κε τον περισότερο κερό έλιπε στα ταξίδια. Αφτί ι θίμισι μυ φέρνι στο νυ μια απτις φορές, πυ έφεβγε για μακρινό ταξίδι με το καράβι κάπιυ εκμεταλεφτί.

Μα θιμύμε ακόμα πιο καλά τιν επιστροφί τυ πατέρα-μυ, πυ ίρθε μετά 2—3 μίνες ίστερα απτιν πρότι θίμισι τις ζοίς-μυ.

Ίτανε βράδι τυ Δεκέβρι κ' έκανε δινατό κρίο. Το σκοτάδι, πυ απλονότανε στιν κάμαρά-μας, σκορπιζότανε λιγάκι απτο φος, πυ έμπενε απτο δρόμο.

Έκατσα στιν ανκαλιά τις μιτέρας-μυ για να ζεσταθό. Κε νάσυ, ι πόρτα ανίγι. Στο άνιγμά-τις φάνικε ι σιλυέτα τυ μπαμπά με το κασκέτο στο κεφάλι. Τα γένια-τυ ίταν ακσύριστα από πολές μέρες.

— Καλισπέρα! — λέι ο πατέρας κε προχορί σ' εμένα.

Με πέρνι, με σικόνι στα χέρια-τυ κε με φιλί στο μέτοπο. Ένιοσα ένα πόνο στο μέτοπό-μυ. Με τσίμπισαν τα γένια-τυ. Σα να μυ ίχε μπίξι κάμποσα πσιλά βελόνια.

— Καλός όρισες,—λέι ι μάνα-μυ. — Πότε ίρθες;

— Σίμερα τ' απόγεμα φτάσαμε,— ίπε ο πατέρας-μυ.

— Αν έφερες χρίματα, τρέξε πριν κλίσυν τα μαγαζιά κε πάρε λίγο πσομί για να φάμε απόπσε, γιατί σίμερα δε μπορέσαμε να βρύμε ύτε ένα κομάτι κε το πεδί πινάι.

Κε πραγματικά τότε θιμίθικα, πος εκίνι τι μέρα, όχι για πρότι φορά, δεν ίχα φάι τίποτα, εκσόν απ' ένα κοματάκι παξιμάδι, πυ πέταξε,—γιατί δεν το ίθελε,—ο γιος κάπιυ γίτονά-μας, πυ ο πατέρας-τυ ίχε μπακάλικο στι γιτονιά.

Ο πατέρας-τυ σόπασε κ' έβαλε το χέρι σ' όλες τις τσέπες-τυ, όχι, βέβεα, γιατί ίχε χρίματα, μα από σινίθιο. Ίστερα ίσος έλπιζε να βρι διο-τρις δεκάρες σε καμιά απτις τσέπες-τυ.

Λέι αργά κε βαριά στι μάνα-μυ:—Δεν έχο ύτε λεφτό. Ο καπετάνιος μας ίπε να περάσυμε άβριο απτο γραφίο να λογαριαστύμε. Μα μυ φένετε, πος ο κόπος-μυ θα πάι άδικα. Δε θάμινε τίποτα να πάρο.

Απτι μια μεριά τα προςτίματα, απτιν άλι κάτι μας έδινε ςε κάθε πόρτο για ν' αγοράςυμε καπνό. Το δίχος άλο θα μας τα φέρι ίςια-ίςια.

'Εφιγες δεν άφισες λεφτό, ίρθες κε πάλι δεν έφερες τίποτα,—τυ λέι ι μάνα-μυ. —Πός θα θρέπςυμε αφτό το πεδί, πυ νά μπίκε κιόλας στα έκςι;

* * *

Το θιμύμε ςα νάτανε χτες. 'Ιμυνα πια 8 χρονό. Το μεγάλομά-μυ ος αφτί τιν ιλικία ίνε μια ατέλιοτι σιρά από πίνα, φτόχια, κρίο, κλάμα, κακοπέρασι, λέρα κε κςίλο.

Ο πατέρας μπίκε βιαςτικά στο σπίτι. —'Ακυςε Μαριγό,—λέι στι μάνα-μυ,—απόπςε φέβγο. Μπάρκαρα στο καράβι «'Αντρος». Επιτέλυς, ίςτερα από τόςο κερό, πυ ίμυνα δίχος δυλιά. Μα κςέρις τί; Ο καπετάνιος θέλι ένα πεδί για να δυλέβι στιν καμπίνα-τυ. Σκέφτικα λιπόν να πάρο το Γιόργι, το πεδί-μας. Έτςι δε θα ίνε στυς δρόμυς κε θα μαςά κιόλας κάτι.

Ι μάνα-μυ στιν αρχί δεν ίθελε ύτε να τ' ακύςι. 'Ιςτερα ςκέφτικε, πος θα ίμυνα καλίτερα στο καράβι. Τυλάχιςτο εκί θάτρογα κάτι. Έςφιкςε τιν καρδιά-τις ςα μάνα κε ίπε στον πατέρα-μυ:

— 'Ακυςε, Αντόνι. Πάρε το Γιόργι μαζί-ςυ, μα τα μάτια-ςυ τέςερα. Να προςέχις το πεδί απτί θάλαςα.

* * *

Το πος πέραςαν τα πρότα χρόνια πάνο στα καράβια ύτε γράφυντε ύτε μπορύνε να γραφτύνε, γιατί ίνε μια ολόκλιρι ιστορία από δυλιά, πίνα, κςίλο, πυ ίδα απτυς διάφορυς καπετάνιυς.

Από τότε πέραςαν 20 χρόνια. 'Εχο πια πεδί, πυ ίνε οχτό χρονό. Δεν ίνε πολίς κερός, πυ ι ίδια ιστορία κςανάγινε. Τόρα πια δεν ίτανε ο πατέρας-μυ, πυ με πίρε στο καράβι. Εγό πίρα το πεδί-μυ. Κι' όχι μόνο αφτό, μα ανανκάςτικα να το πάρο κάτο από πιο χιρότερες ςιθίκες ζοίς κε δυλιάς, παρά πριν.

* * *

Πέραςαν κάμποςα χρόνια. Δύλεβα ς' ένα ςαπιοκάραβο, πυ ταкςίδεβε στα κοντινά πόρτα. Το μεροκάματο κατέβενε από βδομάδα ςε βδομάδα ολοένα κε πιο κάτο. Το ποτίρι κςεχίλιςε πια. Θέλαμε πια το δίκιο-μας. Γι' αφτά ςκεφτίκαμε, όλι ι νάφτες τον βαποριόν, πυ ταкςιδέβανε στα κοντινά πόρτα, να ζιτίςυμε μεγάλομα τυ μεροκάματυ, ιδεμί...απεργία.

Ο καρχαρίας (ακύλα) δεν αφίνι το μικρό πςάρι, πυ πίρε στα δόντια-τυ αν δεν τον ανανκάςις να τ' αφίςι. 'Ετςι κ' ι εφοπλιςτές (παροχοντοβλαντέλτςι) δεν περίςεβαν το μεροκάματο τον ςκλάβον, πυ γιόμιζαν τις κάςες-τυς λεφτά.

Ι απεργία αποφαςίςτικε να γίνι απτιν άλι μέρα, πυ πίραμε αρνιτικί απάντιςι απτυς εφοπλιςτές. 'Ολι ι νάφτες τον μικρόν καραβιόν οργανόθικαν ςε μια μαζικί παρέλαςι.

Μαζεφτίκαμε προί-προί στιν προκιμέα (πρίςταν). Δεν ίχαμε ακόμα οργανόςι καλά-καλά τιν παρέλαςί-μας κε βλέπυμε απ' όλα τ' άλα καράβια, πυ φόρτοναν ίτε κςεφόρτοναν στο πόρτο, να κςεπετιύντε μυντζυρομένι ι νάφτες, ςαν τα ποντίκια, πυ φέβγυν απτο σπίτι, πυ πίρε φοτιά.

'Ιταν ι νάφτες τον μεγάλον καραβιόν, πυ κατέβεναν κι' αφτί ς' απεργία για να ιποςτιρίκςυν τι δικί-μας κε να ζιτίςυν κι' αφτί το δίκιο-τυς.

Στα μάτια-μας χτίπιςε αμέςος ι καλί οργάνοςι τις απεργίας-τυς, πυ φενότανε ολοκάθαρα, ότι καθοδιγότανε από ένα γερό χέρι, πυ δεν ίτανε παρά το χέρι τυ Κομυνιςτικύ κόματος.

Στις πρότες γραμές βριςκότανε το πεδί-μυ, ο Γιόργις, πυ ίνε μέλος τις μαχιτικίς κομυνιςτικίς νεολέας.

Τότε ςκέφτικα:

ΝΑ ΜΙΑ ΙΣΤΟΡΙΑ ΠΥ ΘΑ ΕΠΑΝΑΛΑΒΕΝΕΤΕ, ΜΑ ΟΧΙ ΓΙΑ ΠΟΛΙ ΚΕΡΟ!

Ι ΣΤΙΛΑ ΠΑΛΙ ΔΙΝΙ ΠΑΡΑΔΙΓΜΑ ΥΝΤΑΡΝΙΚΙΣ ΔΥΛΙΑΣ

Στο ραιόνι τυ Σταρο-Μπέςςεβυ οργανόθικε κόνκυρς για το καλίτερο ςκολιό ςτον αγόνα για τι μάθιςι κε τιν κινοφέλιμι δυλιά.

Το ΣΚΝ τις Στίλας πίρε το πρότο βραβίο—250 ρυβ.

Ο ςιν. Μ. Ν. Τιςςλέκ, ο καλίτερος διεφθιντίς ςκολιύ ςτο ραιόνι τυ Σταρο-Μπέςςεβυ, πίρε το πρότο βραβίο—200 ρυβ.

Ι πιονέρικι οργάνοςι τις Στίλας πίρε το πρότο βραβίο. Ο οδιγός-τις, ςιν. Ο. Α. Ποπόβιτζ, πίρε το πρότο βραβίο ςτο κόνκυρς τον πιονεροδιγόν.

Ι 5-ι ρομέικι γρύπα τυ ΣΚΝ τις Στίλας πίρε το πρότο βραβίο—50 ρυβ.

Το ΣΚΝ κ'ι πιονέρικι οργάνοςι τις Στίλας δίνυν το λόγο-τυς, ότι θα κρατύν πάντα ψιλά τι ςιμέα τυ αγόνα για τι μάθιςι, τιν κομυνιςτικί διαπεδαγόγιςι κε τιν κινοφέλιμι δυλιά, ότι θα παλέβυν πάντα υντάρνικα για να περιςέψυν τις επιτιχίες-τυς.

Δ.

ΝΑ ΤΑΓΙΖΥΜΕ ΣΟΣΤΑ ΤΑ ΖΟΑ

Το να αρμέγυμε πολί γάλα, το να παχίνυν κε να διναμόνυν γλίγορα κε καλά τα ζόα τυ κολχοζιύ-μας κε τον κολχόζνικον, το να δόςυνε πολί κε καλίς πιότιτας μαλί—όλα αφτά εκςαρτιύντε (ζαβίςιατ) απτιν καλί πιότιτα τις τροφίς κι' απτο ςοςτό τάγιζμα τον ζόον.

Ι ςινίθια (πριβίτζκα) να ταγίζυμε τα ζόα, όπος τίχι (κακ ποπάλο), φέρνι βλάβι (βρεντ) κε πρέπι να τι λικβιντάρυμε. Πρέπι να ταγίζυμε τα ζόα-μας ςίφονα με το βάρος κε τιν παραγογικότιτα τυ κάθε ζόυ χοριςτά.

Σα μονάδα (γεντινίτςα) τροφίς, πυ ίνε ι βάςι τις νόρμας, πέρνυμε ένα χιλιόγραμο βρόμι (οβιός). 'Ολα τα άλα ίδι τροφίς τα λογαριάζυμε πάνο ςτι βάςι αφτίς τις μονάδας, ανάλογα με τι θρεφτικότιτα (πιτάτελνοςτ) κάθε τροφίς. Π. χ. $2^1/_2$ χγ. χορτάρι λιβαδιύ έχι τόςι θρεφτικότιτα, όςι έχι ένα χιλιόγραμο βρόμι κε γι' αφτό, τα $2^1/_2$ χγ. χορτάρι τα λογαριάζυμε ςα μια μονάδα τροφίς.

Το λέφκομα (μπελόκ) τις τροφίς έχι πάρα πολί μεγάλι ςιμαςία. Για κάθε 100 χιλιόγραμα βάρυς μιας αγελάδας χριάζετε μια μονάδα τροφίς, πυ πρέπι νάχι μέςα-τις 57 γραμάρια λέφκομα. Το λέφκομα χριάζετε πολί για τον οργανιζμό τυ ζόυ.

Εκςόν απ' αφτό, για να δόςι ι αγελάδα ένα χιλιόγραμο γάλα (με 4% πάχος), τις χριάζετε ακόμα $^1/_2$ μονάδα τροφίς, πυ νάχι μέςα-τις 50 χγ. λέφκομα.

Διλαδί, αν μια αγελάδα ζιγίζι 400 χιλιόγραμα κε δίνι 8 χιλιόγραμα γάλα το μερόνιχτο, χριάζετε να τις δίνυμε 8 μονάδες τροφίς, πυ να έχυν 628 γραμ. λέφκομα.

Στο ςτερνό τρίμινο τις ενκιμοςίνις (μπερέμενοςτ) τις αγελάδας περιςέβυμε ακόμα $^1/_4$ μονάδας για τιν ανάπτιξι τυ μοςχαριύ, πυ θα γενίςι.

ΜΠΕΝΥΜΕ ΣΤΑ 1934. ΑΡΧΙΖΥΜΕ

— Για να μεγαλόσυν τα προιόντα (προντύκσια) τις μεγάλις βιομιχανίας κατά 21 %, σινκριτικά με το 1933. Στις επιχίρισες (πρεντπριάτια) τυ Λαικύ κομισαριάτυ τις βαριάς βιομιχανίας τα προιόντα πρέπι να μεγαλόσυν κατά 23 %, τυ Λαικύ κομισαριάτυ τις λαφριάς βιομιχανίας — κατά 10,6 %, τυ Λαικύ κομισαριάτυ τις κσιλίας — 18 %, τυ Λαικύ κομισαριάτυ τυ εφοδιαζμύ (σναμπζζένιε) — 22 %.

— Για να μεγαλόσυν τα προιόντα τον ιδόν πλατιάς κατανάλοσις (πρεντμέτι σσιρόκογο ποτρεμπλένια) κατά 17,8%.

— Για να βγάλυμε 19 δισεκατ. κιλοβατ-όρες ιλεχτροενèργια.

— Για να βγάλυμε 96.250 χιλιάδες τόνυς πετροκάρβυνο.

— Για να βγάλυμε 30.662 χιλιάδες τόνυς νέφτι.

— Για να λιόσυμε 10 εκατομίρια τόνυς χιτοσίδερο (τζυγύν), 9.800 χιλιάδες τόνυς ατσάλι, για να βγάλυμε 7 εκατομίρια τόνυς λαμαρίνα (προκάτ).

— Για να βγάλυμε 40.000 φορτιγά κε επιβατικά (πασαζζίρσκι) βαγόνια κε 1.253 σιδεροδρομικές ατμομιχανές.

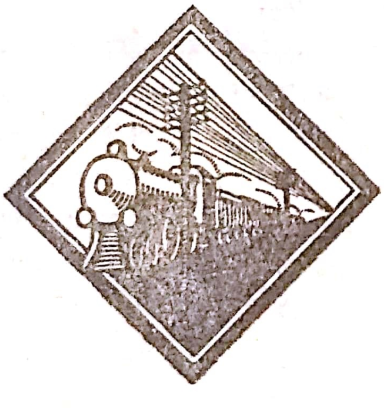
— Για 115.300 τράκτορ κε 72 χιλιάδες αφτοκìνιτα.

— Για να βγάλυμε 2.927.100 χιλιάδες μέτρα μπαμπακερά, 188 εκατομίρια μètρα λινά πανιά.

— Για να σικόσυμε τιν παραγογικότιτα (προιζβοντìτελνοστ) τις δυλιάς στι μεγάλι βιομιχανία κατά 13,5% σινκριτικά με τον περαζμένο χρόνο.

— Για να κατεβάσυμε το κόστος (σεμπεστόιμοστ) τον προιόντον κατά 4,7 % σινκριτικά με το μεσοχρονιάτικο επίπεδο (ύροβεν) τυ 1933. Κάθε προτσέντο στο κατέβαζμα τυ κόστυς στι βιομιχανία δίνι στα 1934 παραπάνο από 260 εκατομίρια ρύβλια ικονομία.

— Για να κατεβάσυμε το κόστος στο χτìσιμο κατά 15 %. Κάθε προτσέντο στο κατέβαζμα τυ κόστυς τυ χτίσιμυ δίνι 165 εκατομίρια ρύβλια ικονομία.

ΜΠΟΛΣΕΒΙΚΙΚΑ ΤΟΝ ΑΓΟΝΑ:

— Για να δυλέπςυν 13 κενύργιες ντόμνες, 40 μαρτέν, 25 λαμινυάρ (προκάτνι ςταν) κε 3 μπλύμινκ, 39 κενύργιες ςςάχτες πετροκάρβυνυ, 13 κρέκινγ για βγάλςιμο μπενζίνας.

— Για να ςπίρυμε για τι ςοδιά τυ 1934—130,1 εκατομίρια εκτάρια, απ' αφτά 93.250 χιλιάδες εκτ. ανιχςιάτικες φιτίες (κυλτύρι) κε 36.840 χιλιάδες εκτ. χιμονιάτικες.

— Για να οργανόςυμε 540 κενύργιυς μιχανο-τρακτορικύς ςταθμύς.

— Για να ςικόςυμε τι ςοδιά ςινκριτικά με τι μέςι ςοδιά για 5 χρόνια: ςτα ςιτιρά — κατά 13,9 προτς., ςτο μπαμπάκι — κατά 12 προτς., ςτο λινάρι — κατά 10,6 προτς., ςτα ζαχαρογύλια — κατά 28,3 προτς., ςτο ιλιοτρόπιο — κατά 12,7 προτς., ςτις πατάτες—κατά 14,8 προτς.

— Για να φορτόνυμε ςτις ςιδεροδρομικές γραμές 68 χιλιάδες βαγόνια το μερόνιχτο.

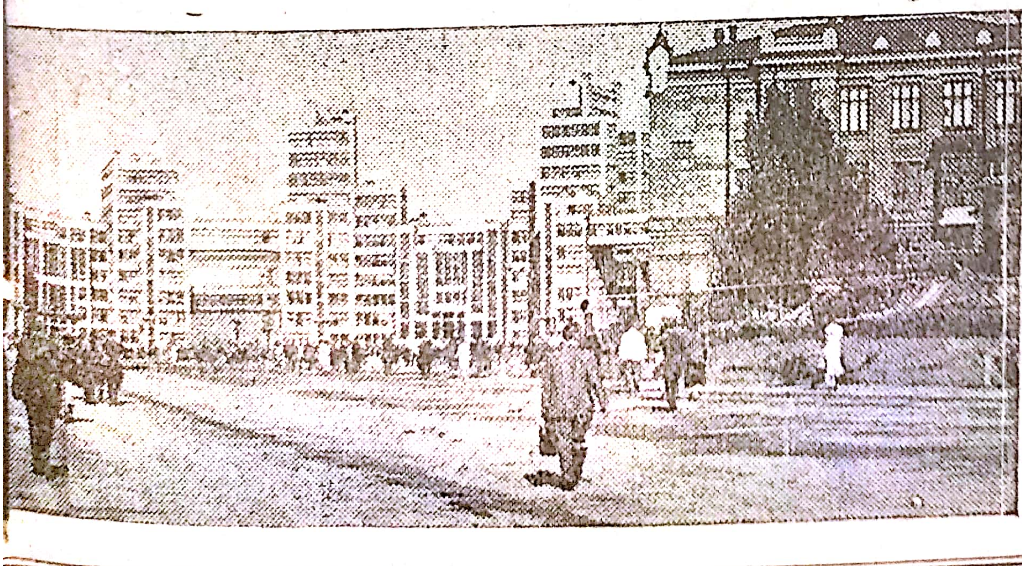
— Για 37,7 διςεκατομίρια ρύβλια φόντο μεροκάματυ (ζαρπλάτα) ς' όλο το λαικό νικοκιριό.

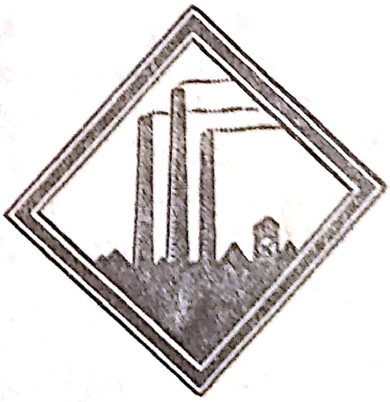
— Για 4.960 εκατομίρια ρύβλια χρονιάτικο προιπολογιζμό (μπιυντζζέτ) κινονικίς αςφάλιας (ςοτς. ςτραχ.) τον εργατόν κε ιπαλίλον.

— Για να έχι ι ΕΣΣΔ 60 διςεκατομίρια ρύβλια λαικό ιςόδιμα (ντοχόντ), αντί 50 διςεκατομίρια ςτον περαζμένο χρόνο.

— Για γενικί έχταςι (ομπιόμ) τον θεμελιόδικον έργον (καπιτ. ραμπότ) τυ λαικύ νικοκιριύ ςτο ποςό (ςύμα) 25,1 διςεκατ. ρυβ., αντί 18 διςεκατ. ςτα 1933.

— Για να πάρυμε απτ' ανότερα ςχολιά (βύζι) 44.700 απόφιτυς (βιτυςκνικί), απτα τέχνικυμ — 125.300, απτα ραμπφάκ — 77.000, απτα ΦΖΥ — 525.000 απόφιτυς.

ΓΙΑ ΤΙ ΘΑ ΠΑΛΕΨΣΙ ΤΟ ΝΤΟΝΜΠΑΣ ΣΤΑ 1934

— Για να βγάλυμε 53 εκατομ. 400 χιλ. τόνυς κάρβυνο (στο Υκρανικό Ντονμπάς).

— Για να λιόσυμε 4 εκατομ. 127 χιλ. τόνυς χιτοσίδερο, 2 εκατομ. 687 χιλ. τόνυς ατσάλι, για να βγάλυμε 1 εκατομ. 915.400 τόνυς λαμαρίνα.

— Για να βγάλυμε 8 εκατομ. 237 χιλ. τόνυς κοκ.

— Για να μεγαλόσυμε τιν παραγογί τυ ντινάς κατά 62 προτς. κε τυ σσαμότ —κατά 60 προτς.

— Για να βγάλι το κενύργιο εργοστάσιο τυ Κραματόρσκ 25 χιλ. τόνυς ενκατάστασες (ομπορύντοβανια).

— Για να βγάλι το κενύργιο εργοστάσιο τυ Λυγάνσκ 300 σιδεροδρομικές ατμομιχανές «ΦΔ».

— Για να βγάλι το εργοστάσιο τις Γόρλοφκας 475 κενύργιες μιχανές για βγάλσιμο κάρβυνυ.

— Για να δυλέψσυν 11 κενύργιες σσάχτες κε να καταχτίσυμε τι διναμί-τυς, όστε να βγάζυν το χρόνο 8,2 εκατομ. τόνυς, για να χτίσυμε επιτιχιμένα 86 σσάχτες.

— Για να δυλέψσυν 4 δινατές ντόμνες («Αζοφστάλι», Βοροσσίλοφσκ, Μακέεφκα, Κραματόρσκ), 6 μαρτέν, 4 λαμινυάρ, 3 εργοστάσια κοκ (Μαριύπολι, Ρίκοβο, Μπριάνκα), 2 εργοστάσια για ιλικά, πυ αντέχυνε στι φοτιά (ογνιευπόρι) (Γρίσσινο, Τζασόφ-γιαρ).

— Για να πάρυμε 2 δισεκατομ. 200 εκατομ. κιλοβάτ-όρες ιλεχτροενέργια.

— Για να φτιάσυμε 579 χμ. δρόμυς δίχος ράγιες (ρέλσι), για 576 χιλιόμετρα νέες σιδεροδρομικές γραμές, μαζί με τι γραμί Μόσχα — Ντονμπάς, πυ έχι μάκρος 347 χμ.

— Για να βγάλυμε απτο Ντονμπάς στα 1934 — 60 εκατομ. τόνυς φορτίο, για να πάρυμε 35 εκατομ. τόνυς φορτίο.

— Για να ιλεχτροπιίσυμε τις γραμές Ντεμπάλτσεβο—Ζβέρεβο, Γιασινοβάταγια —Τζάπλινο.

— Για να χτίσυμε επιτιχιμένα το εργοστάσιο μιχανόν στο Κραματόρσκ, τι δέφτερι σιρά τυ εργοστάσιυ αζοτο-φοσφορικόν λιπαζμάτον (ντομπρένιγια) στι Γόρλοφκα, τα χιμκομπινάτα στο Λισιτζάνσκ κε Ρυμπεζζάνσκ, το «Αζοφστάλι», για να καταχτίσυμε στο χτίσιμο κε τι ρεκονστρύκτσια 325 εκατομ. ρυβ.—στι μεταλυργία, 236 εκατομ. ρυβ. — στο κάρβυνο, 103 εκατομ. ρυβ. — στι μιχανοκατασκεβί, 226 εκατομ. ρυβ.—στι χιμία, 72 εκατομ. ρυβ.—στο ιλεχτροχτίσιμο.

— Για να καταχτίσυμε 146 εκατομ. ρυβ. στο κυλτυρο-βιοτικό (μπιτοβόε) χτίσιμο.

— Για 1 εκατομ. κιβικά μέτρα σιμπλιρωματικές κατικίες (ντοπολνίτελνοι ζζιλπλόστζαντι).

— Για να ςπίρουμε τιν άνιχσι ςτα κολχόζια, ςοφχόζια κε ςτο ατομικό ςέκτορ ος 1.498 χιλ. εχτάρια, κι' απ' αφτά 966.100 εχτ. ςιτιρά, 200.600 εχτ. για τροφί τον ζόον, 158.800 εχτ. τεχνικές φιτίες, 102.000 περιβόλια, 70.000 εχτ. πατάτες.

— Για να περιςέπςουμε τα μεγάλα ζόα κατά 25 προτς. κε τι ζοντανί ελχτικί δίναμι (τιάγλο) κατά 10 προτς.

— Για 250 χιλ. νέα ατόμικά περιβόλια τον εργατόν.

— Για να δυλέπςυν 3 πςιγία (χολοντίλνικι), 7 νέες μιχανοπιιμένες ςτολόβαγιες, 7 εργοςτάςια πςομιύ, για να χτιςτύν επιτιχιμένα 9 δινατές μιχανοπιιμένες ςτολόβαγιες κε μίλι (μιλάρια) ςτο Λυγάνςκ.

— Για ν' αναπτιχτί ι γαζιφικάτςια ςτις πόλες Στάλινο, Γόρλοφκα, Μακέεφκα.

60 ΕΚΑΤΟΜΙΡΙΑ...

Αφτό ίτανε τότες, ςτα 1921.

Μόλις ίχαμε διόχςι τυς μπαντίτες απτι χόρα-μας. Ι πλιγές-μας ίτανε μεγάλες. Μα βάλαμε μπροςτά-μας μεγάλο ςκοπό. Βάλαμε ςκοπό να χτίςυμε το ςοςιαλιζμό.

Το όγδοο ςινέδριο τον ςοβιέτ έδοςε τότες πλάνο ςτο Ντονμπάς: να βγάλι 10 εκατομ. τόνυς κάρβυνο.

Δεν εχτελέςαμε τότες το πλάνο. Ι εχτρί-μας χερόντανε. 'Ελεγαν: ι μπολςεβίκι κςέρυνε μόνο να χαλνύνε. Τίποτα δεν μπορύν να κάνυν. 'Ολα τα πλάνα-τυς νκρεμίζυντε.

Μα εμίς ςινεχίζαμε από τότες πιζματικά τον αγόνα. Ι μπολςεβίκι ποτές δεν κυράζυντε.

Περάςανε 12 χρόνια.

Σίμερα ι Κεντρικί Επιτροπί τυ μπολςεβίκικυ κόματος ςτρόνι νέο πλάνο: το Ντονμπάς πρέπι να δόςι φέτος ςτι χόρα 60 εκατομ. τόνυς κάρβυνο.

Τί μεγάλι διαφορά! Το Ντονμπάς πραγματοπιί τόρα το πλάνο-τυ. Ι εχτρί-μας δε χέρυντε πια. Σκέφτυντε αλιότικα. 'Ιδανε, πος εμίς γιγαντόνυμε κε θέλυνε να μας νκρεμίςυν.

Το Ντονμπάς έγινε πια αλιότικο. Κανένας δεν το γνορίζι. Αλάζι ι ιςτορία-τυ. Αλάζι κ' ι γεογραφία-τυ.

Το Ντονμπάς δεν ίνε ςίμερα μόνο ι πανενοτική κοτζεγάρκα. Το Ντονμπάς έγινε ςίμερα το πιο μεγάλο κέντρο τυ κάρβυνυ, τις μεταλυργίας, τις χιμίας, τις μιχανοκαταςκεβίς. Το Ντονμπάς δίνι τόρα:

τα 62% απτο κάρβυνο, πυ βγάζι όλι ι χόρα
« 42,1% απτο χιτοςίδερο « » » »
« 28,6% απτο ατςάλι « » » »
« 34,5% απτι λαμαρίνα « » « »
« 78% απτιν αζβεςτύχι ςόδα » « »
« 44% απτο ςυπερφοςφάτ » « »
« 43% απτο κοκ » « »

Νά τι ίνε τόρα το Ντονμπάς!

Δίπλα ςτι βιομιχανία, το Ντονμπάς χτίζι κε το ςοςιαλιςτικό αγροτικό νικοκιριό. Τα 95% απτα χοράφια ίνε ςπαρμένα απτα κολχόζια-μας, τα ςοφχόζια-μας.

Το Ντονμπάς διμιυργί (ςοζνταγιότ) το νέο τίπο τυ εργάτι. Απτις ςςάχτες-μας, απτα μεγάλα-μας εργοςτάςια, απτα κολχόζια-μας κςεπιδίςανε νέι ίροες, ι ίροες τις εποχίς-μας. Κςεπίδιςαν ι Ιζότοβι, ι Καρταςςόβι, ι Επιφάντςεβι, ι Κρέτοβι, ι Πύςςκιν, ι Μπριζγάλοβι κ. α. Τα ονόματά-τυς ίνε ονόματα

δοκσαζμένα στον ιροικό-μας μπολσεβίκικο αγόνα. Τυς κσέρι παντύ ι εργατιά. Ίνε κίνι, πυ σικόνυν πσιλά μέσα απτις σσάχτες, τα εργοστάσια, τα κολχόζια τι σιμέα τυ κόματος τυ Λένιν κε τυ Στάλιν. Ίνε κίνι, πυ δοκσάζυν το Ντονμπάς.

Τέτιο έγινε σίμερα το Ντονμπάς.

Μα ο Στάλιν φονάζι πιζματικά απτο Κρεμλίνο: Πιο πσιλά τι σιμέα-σας, σίντροφι, δυλέβετε πιο υντάρνικα, εμπρός για νέες νίκες.

Δοκσαζμένι γενιά τυ Ιζότοφ!

Μα το Ντονμπάς ανατρέφι μέσα στα σπλάχνα-τυ (νιέντρα) τι νέα γενιά, τυς νέυς Ιζότοφ, εκίνυς, πυ σίμερα απτο θρανίο κι' άβριο απτι σσάχτα, απτο εργοστάσιο, απτο κολχόζι θα τραβίκσυνε μαζί με τιν παλιά γενιά εμπρός για νέες νίκες. Εμπρός για νέα εκατομίρια τόνυς κάρβυνο, χιτοσίδερο, ατσάλι, σόδα, εμπρός για τιν έφπορι κολχόζικι ζοί, εμπρός για το δινάμομα τις επανάστασις ς' όλο τον κόζμο.

Ι ΠΙΟΝΕΡΙ Κ'Ι ΜΑΘΙΤΕΣ ΤΥ ΣΚΝ ΤΥ ΧΟΡΙΥ ΝΟΒΑΓΙΑ ΥΝΤΑ, ΤΙΣ ΑΝΑΤΟΛΙΚΙΣ ΣΙΒΙΡΙΑΣ, ΣΤΟ ΣΙΝΤΡΟΦΟ ΣΤΑΛΙΝ

ΑΓΑΠΙΜΕΝΕ-ΜΑΣ **ΙΟΣΙΦ ΒΙΣΑΡΙΟΝΟΒΙΤΖ!**

Μάθαμε απτι δασκάλα-μας Ταμάρα Σσάχοβνα για το XVII σινέδριο τυ κομυνιστικύ κόματος, πυ θα γίνι στι Μόσχα στις 25 τυ Γενάρι, κι' αποφασίσαμε να Σας γράπσυμε γράμα. Κι' αφτό το γράμα, πυ θα διαβάσετε, τόγραπσαν ι πιονέρι κ' ι μαθιτές τυ σκολιύ τις κολχόζικις νεολέας τυ χοριύ Νόβαγια Υντά, τις Ανατολικίς Σιβιρίας.

* *
*

Το χοριό-μας, βέβεα, το κσέρετε πολί καλά, αγαπιμένε σίντροφε Στάλιν, γιατί ζύσατε εδό στιν εκσορία (σίλκα), όπυ Σας έστιλαν ι τσάρι κ' ι μπυρζυάδες για τυς παράνομυς ομίλυς (ποντπόλνιε κρυζζκί) Μακριά στιν τάιγα τις Σιβιρίας έκριβαν ι τσάρι τυς μαχιτές-επαναστάτες. Εμίς, βέβεα, αφτό δεν το θιμύμαστε, δεν ίμασταν ακόμα γενιμένι στον κόζμο, μα ι γιαγιά Λιτβίντσεβα μας διιγότανε, πος ζύσατε εδό στο χοριό-μας, μας έδιχνε κε τιν ιζμπά, μόνο κρίμα νκρέμισαν τιν ιζμπά, όταν ίχαμε πόλεμο. Ι γιαγιά αφτί πέθανε πια, αλιότικα κι' αφτί θάγραφε, αν κε ίτανε αγράματι, μα εμίς θα γράφαμε γι' αφτίνα. Κε νά πος έγινε ι δυλιά με τι γιαγιά: ίρθε στο σκολιό, κίτακσε, κίτακσε το πορτρέτο-σας κε λέι: «Νά εγό αφτόν το μυζίκο τον κσέρο»,—έτσι ίπε για Σας, σίντροφε Στάλιν, — «ακόμα θιμύμε, — λέι, — τύδοσα μια κόχι πσομί, όταν έφιγε κριφά απ' εδό». Κι' όλο το τάγμα-μας τιν ίπε, βέβεα, ένα μεγάλο εφχαριστό γι' αφτί τιν κόχι τυ πσομιύ.

Ι γιαγιά Λιτβίντσεβα μας διιγότανε ακόμα, κ' ι γέρι πάλι το λένε, ότι στο χοριό-μας ίτανε πολί εκσόριστι-επαναστάτες. Τυς έφερναν ι χοροφίλακες με τα τυφέκια απτον αμακσιτό δρόμο τυ Ζζιγάλοφσκι, έγραφαν τον καθένα στις δεκάδες-τυς, κι' απ' εδό δε μπορύσαν να φίγυν πυθενά ύτε πεζί, ύτε με

τ' αμάκσι. Κάθε Σαβάτο, λένε, ο εκσόριστος έπρεπε να πάι να καταγραφί στο στάροστα: «Διλαδί, εγό εδό ίμε, δεν πίγα πυθενά». Μα Εσίς, σίντροφε Στάλιν, επιτίδια κσεγελάσατε όλυς τυς χοροφίλακες κε φίγατε απ' εδό. Κε κάνατε πολί καλά πυ φίγατε κε μαζί με το Λένιν κε μ' όλι τιν εργατικί τάκσι κε τυς χοριάτες κάνατε τιν επανάστασι. Το Γενάρι, όταν θ' ανίκσι το σινέδριο, θα γίνυν ίσια-ίσια 30 χρόνια, απτον κερό, πυ φίγατε απ' εδό. Σας σιχέρυμε (ποζντραβλιάεμ) για το ιοβιλέο τις πρότις Σας φιγίς απτιν εκσορία στι Σιβιρία.

Ι ονομασίες τον γιτονικόν χοριόν απέμιναν ι παλιές: Κοκύι, Ποτοσκύι, Χαπίλοφκα, Σαμολιύμπκα κε Ντόλνκαγια Τιότκα. Μα το χοριό δεν ίνε πια τέτιο, όπος το ίδατε πριν από 30 χρόνια. Ι γέρι διιγύντε πολά για τιν τοτινί φτοχικί ζοί, οπόταν «κάθε καπίκι το λογαριάζανε για χρέος, μαλόνανε γι' αφτό».

Να βλέπατε ολόγιρα τα βυνά. Το βυνό Κιτκάι-γορά στέκετε, όπος πριν, μεγάλο-μεγάλο, κε το ποτάμι Υντά ίνε το προτινό ποτάμι, μόνο το γιοφίρι (μοστ) ίνε κενύργιο. Ακόμα στέκετε ι παλιά εκλισία, μόνο δεν έχι πια σταβρό κε δεν ίνε καθόλυ εκλισία, μα ίνε κλυμπ. Σιχνά ανεβένυμε πάνο με τι μικρί σκάλα, κιτάζυμε απ' εκί το βυνό Ατόφσκαγια. Κι' ο θεός, πυ ίτανε μέσα στιν εκλισία, βρίσκετε κάτο στιν αποθίκι (τζυλάν).

* *
*

Κε τόρα, αγαπιμένε σίντροφε Στάλιν, θέλυμε να Σας γράπσυμε για το σκολιό τις κολχόζικις νεολέας-μας.

Το χτίσαμε σιμά στιν εκλισία. Ίνε ένα μεγάλο σπίτι με 23 παράθιρα. Σ' όλο το χοριό δεν έχι τέτιο σπίτι.
Ι τάκσες ίνε μεγάλες, απσιλές. Στο σκολιό-μας μαθένυμε λογιό-λογιό μαθίματα για να τα μάθυμε καλίτερα όλα κε να γίνυμε καλί μπολσεβίκι.

Έχυμε ακόμα κε τετρατάκσιο σκολιό, όπυ μαθένυν τα οχτοβρόπυλα. Βρίσκετε εκί, όπυ, θιμάστε, ίτανε πριν ι φιλακί. Απ' αφτί τι φιλακί απέμιναν μόνο τα νκρεμιζμένα ντυβάρια.

Στο σκολιό τις κολχόζικις νεολέας-μας μαθένυν το όλο 72 μαθιτές απτα διάφορα χοριά, πυ βρίσκυντε ολόγιρα. Έχυμε πεδιά, πυ ζύνε 25 χιλιόμετρα μακριά. Γι' αφτύς έχυμε διο κινόβια (ομπστζεζζίτιε) κε γέβματα, κε προγέβματα για όλα τα πεδιά. Μόνο το σελσοβιέτ άσκιμα φροντίζι γι' αφτύς. Κάποτε στέλνι κσίλα, κάποτε το κσεχνάι. Ίνε δυλιά αφτί — να καθύμαστε μέσα στο δάσος δίχος κσίλα;!

Στο σκολιό-μας μαθένυν κε μπυριάτι. Ζύμε αγαπιμένα, γιατί το κομυνιστικό-μας κόμα λέι σ' όλυς τυς λαύς να ζυν αγαπιμένα. Στον κερό τις παλιάς εκσυσίας τυς μπυριάτυς όλο τυς αδικύσαν (ομπιζζάλι) κε τυς ονομάζανε με λογιό-λογιό άσκιμα λόγια. Ι χαμάνι (σσαμάνι) τυς κσεγελύσαν, κε για να μπορύν πολί έφκολα να εκμεταλέβυντε το φτοχόκοζμο, ι κυλάκι, ι μπάιδες τυς πότιζαν με βότκα— ταρασύν. Ίχε πολύς άροστυς κι' από τραχόμα κε με πριζμένα λεμά. Τόρα έχυμε το μπυριάτικο κολχόζι ο «Λέφτερος νατσμένος». Τα πεδιά αφτό τυ κολχοζιύ πιγένυν ταχτικά στο σκολιό κε μαθένυν καλά. Νά αφτό το γράμα, πυ Σας στέλνυμε, αγαπιμένε-μας σίντροφε Στάλιν, θα το ιπογράπσι πρότι ι μπυριάτισα Δανίλοβα Αμπέκα. Αποφασίσαμε έτσι, γιατί αφτί ίνε ι πιο ικανί (σποσόμπναγια) κε ταχτικί μαθίτρια. Έχυμε ακόμα κι' άλυς υντάρνικυς.

Νά 'ο Κύζιας Μπιτζόβιν—ίνε πρόεδρος τις επιτροπίς τις γρύπας-μας, μαθένι καλά, μελετά καλά όλα τα μαθίματα κι' οργανόνι καλά κε τιν κινοτικί δυλιά. Ι Άνα Ποπόβα —πρόεδρος τις μαθιτικίς επιτροπίς, δίχνι επίσις το παράδιγμα, πος πρέπι να μαθένυμε. Ι Μύσια Γυμπαιντύλινα, ο Βάνιας Μπιτζόβιν, ι Λιόλια Γεργένοβα κι' άλα πεδιά όλο τον κερό πιγένυν πάνο σ' αεροπλάνα κι' αφτοκίνιτα. Αφτό ίνε ο πίνακας, πυ δίχνι τα τέμπα-μας πος πάι ι σορεβνοβάνια—πάνο σε τι κάθετε ο καθένας. Ο Αλιόσσας Όζζιγοφ μαθένι επίσις καλά κε δυλέβι στο κολχόζι. Τον λογαριάζυμε σαν τον πιο καλό μαθιματικό-μας.

Ο Αλιόςςας κςέρι να διαβάζι εκφραστικά (βιραζίτελνο). Νά αφτός κε διαβάζι φοναχτά τις εφιμερίδες στυς κολχόζνικυς. Ο Αφρικάν Σςατχάνοφ ίνε πάλι καλός μαθιματικός κε καλός ζογράφος. Ο Τόλιας Σύρικοφ ίταν οργανοτίς όταν μαζέβαμε στάχια. Νά ακόμα χριάζετε να γράπςυμε κε για τιν Κλάσςα Σαμάρινα. Αφτί, σίντροφε Στάλιν, ίνε ορφανί. Δεν έχι κανένα σινκενί, μα ι Κλάσςα δεν αφίνι τι μάθισι. Το καλοκέρι δυλέβι στα χοράφια, κε το χιμόνα μαθένι. Κε πάλι μαθένι καλά.

Μα όλι δε μαθένυν έτσι. Θα Σας πύμε, σίντροφε Στάλιν, όπος θέλι ι μπολςεβίκικι αφτοκριτικί, ότι στο τάγμα-μας βρίςκυντε ακόμα κε τέτιι πιονέρι, πυ ίνε χιρότερι κι' απτα εκςοκοματικά πεδιά. Νά ο Ιβάν Γριγόριεβιτς Μπιτζόβιν αγαπά να μαλόνι κε μαθένι άςκιμα. Ι Ζίκοβα Κλάςςα πάλι μαθένι άςκιμα κε κάνι πολές απυςίες. Ο Σςιπίτςιν Κοζμάς πάι πίσο σαν τον κάβυρα (ραχ).

Μα δίνυν το λόγο-τυς να διορθόσυν τα λάθι-τυς ος το XVII σινέδριο, κι' αν δε διορθοθύν, τότε θα τυς ντροπιάςυμε πολί, γιατί αφτό το γράμα το γράφυνε μαζί-μας κε τόρα θα ιπογράπςυν τα επίθετά-τυς.

Τα πεδιά έλεγαν πριν από λίγο κερό τι θα γίνι ο καθένας. Ο Γένκας Γυμπαιντύλιν ίπε: «Εγό θέλο να μάθο για να γίνο Βοροςςίλοφ», κ' ι Σαμάρινα Κλάςςα θέλι να γίνι Κρύπςκαγια. 'Αλι θέλυνε να γίνυνε μαστόρι για να κάνυνε δρόμυς, για νάρτι κε ς' εμάς στο Ζαμπολότιε ι σιδεροδρομικί ατμομιχανί με τις ράγιες κε να φέρι μιχανές-τράκτορ, θέλυνε να σκίςυν τα βυνά, να βρύνε σίδερο κε μάλαμα (ζόλοτο). Μα νά ο Δραγύνςκι Νικίτας θέλι να πετάι με τ' αεροπλάνα κε να φιλάγι τι σοβιετικί γι απτυς εχτρύς. Κι' ακόμα πολά πεδιά θέλυνε να γίνυνε λογιόλογιό ινζενιέρι, άλι θέλυνε να γίνυνε γιατρί για να διόχνυν όλες τις αρόστιες.

Τα πεδιά, πυ τέλιοςαν το σχολιό, πίγαν τόρα να δυλέπςυνε λογιστές (στζοτοβόντι). 'Ινε καλό, πυ βρίςκυντε στο κολχόζι δικί-μας λογιστές,—αφτό θα πι, ότι θα κρατύνε σοστά τυς λογαριαζμύς. 'Αλι έγιναν δαςκάλι, κι' άλι μπριγαδίρι κε πολεβόντι.

Νά πιι ίνε: ο Ινκέεφ — πρόεδρος τυ κολχοζιύ «Λεφτερομένος νατςμένος», ι Μπιτζόβινα Ελένι—δαςκάλα, ο Τολςτίχ Πέτιας —λογιστίς στο κολχόζι «Νίκι», ο Τςιφέροφ Γιόργις μαθένι στο αγροτικό τέχνικυμ, ο Μπυντακόφ Αλέκςαντρος — στο ορινό (γόρνι) ινςτιτύτο, κι' ο Κλίμοφ Ιλίας δυλέβι αγρονόμος στο ραιόνι Μπορζίνςκι. Παρ' όλο πυ ίνε νέι, πολεμύνε για να κάνυν, όπος ίπατε, τα κολχόζια μπολςεβίκικα κε τυς κολχόζνικυς έφπορυς, κε παλέβυνε δινατά εναντια στυς κυλάκυς κε τυς τεμπέλιδες.

Κε κυλάκυς έχυμε ακόμα πολύς. 'Ινε πόνιρί (χίτριε) κε καμόνυντε, πος ίνε ίςιχι, ίςιχι. Χόνυντε στα κολχόζια-μας κε μας κάνυνε χαλάστρες. Μα, όπος γράφι στο μίθο τυ Κριλόφ, όσο κι' αν κάνι ο λίκος, πος ίνε πρόβατο, ίνε το ίδιο, μπορί κανίς να τον γνορίςι απτα δόντια-τυ, κ' ι κολχόζνικι τυς γνορίζυν κε τυς διόχνυν. Κ' εμίς, ι πιονέρι, βοιθύμε. Νά ο Δραγύνςκι Νικίτας κι' ο Μπεζνόςοφ Βασίλις φίλαγαν τιν κολχόζικι σοδιά κε ίδαν, πος ι κυλάκι Ιςάκοφ Ελιζάρ, Ζίκοφ Ιβάν κε Γιύρκιν Γιάκοβος κλέβυν το σιτάρι. Βέβεα, δε φοβιθίκανε, γιατί ι πιονέρι δεν πρέπι να φοβύντε, έπιαςαν αφτύς τυς κυλάκυς κε τυς φέρανε στιν πραβλένια τυ κολχοζιύ. Ι κυλάκι φοβερίζανε να τυς σκοτόςυνε, μα αφτί δε φοβύντε καθόλυ, γιατί κςέρυν: εκίνος πυ κλέβι, ίνε εχτρός τον κολχοζιόν.

'Ιχαμε τέτιυς κομυνιστές, πυ περπατύςαν αλαμπρατσέτο (πόντρυτζκυ) με τυς κυλάκυς κε ςκεφτόντανε να γελάςυν μαζί τι σοβιετικί-μας εκςυςία. Αφτί βέβεα, δε γελάςανε, μα κλάπςανε—τυς κςεκαθαρίςανε, σαν αγριοχόρταρα. Κςεκαθάριςαν κ' εκίνυς, πυ γενικά δεν έκαναν καμιά δυλιά, διλαδί, όπος λέγατε, ίχανε μόνο στιν τςέπι κοματικά μπιλιέτα. Το κοματικό μπιλιέτο δεν ίνε, βέβεα, για τιν τςέπι-τυς, κι' άφιςαν τιν τςέπι-τυς δίχος κοματικό μπιλιέτο.

Να για τέτιυς κομυνιστές το κολχόζιμας διέφτινε άςκιμα το νικοκιριό-τυ. Δεν ίχε κανένα αγρομίνιμυμ. Δε μπόρεςε να μαζέπςι τι σοδιά κε χριάςτικε να το βοιθίςι το κρά-

τος. Για τιν όρα το κολχόζι-μας δεν ίνε άκσιο να φέρι το πολίτιμο όνομά-σας.

* * *

Κσέρυμε, ότι Εσίς, ο σιν. Στάλιν, ο αρχιγός-μας, οδιγίτε όλυς τυς κολχόζνικυς κε τα κολχόζικα πεδιά προς τιν καλί, έφπορι ζοί, κι' όλυς, πυ θέλυνε να μας βάλυν πόδι, πρέπι να τυς δόσυμε μια τόσο καλί κλοτσιά, πυ να κατρακιλίσυν σα χιονοσορός απτιν Κιτκάι-γορά, απ' εκίνο το βυνό, όπυ ανεβένατε κε σκεφτόσασταν πολί, πος να κάνετε καλί τι ζοί για όλο το λαό. Κε τόρα νά όλες εκίνες ι σκέψσες, πυ σκεφτόσασταν, γίνυντε στ' αλίθια.

Πίσο απτο απόκριμνο βυνό Ατόφσκαγια τρέχι το ποτάμι Ανκαρά, βυίζι στυς καταράχτες (πορόγι). Σ' αφτύς τυς καταράχτες θα χτίσυν ένα σταθμό πυ θα ίνε ίκοσι φορές πιο μεγάλος απτο Ντνιεπροστρόι. Νά τότε κε σ' εμάς πέρα απτο βάλτο, στο Ποτοσκύι, στο Πογοριύι θ' ανάψσι έφθιμα ι λαμπίτσα τυ Ιλίτζ. Στις ακροποταμιές τις Ανκαράς, στυς δρόμυς τυ κάτεργυ έρχυντε τα τράκτορ κε σκάβυν τι γι, πυ δε σκάφτικε ποτές, κε τ' αεροπλάνα πετύν πάνο απτι μαβρόκσανθι ταιγά. Κ' ι Σιβιρία, πυ τιν τραγυδύνε σ'όλα τα τραγύδια, σαν τόπο για κάτεργα κι' άγριο, έγινε νέα Σιβιρία, μόνο τα τραγύδια απέμιναν τα παλιά. Τραγυδύνε για κάπια κακί τίχι (ντόλια), πυ έφερε τον άνθροπο ος τι Σιβιρία, μα για τι νέα-μας ζοί δεν τραγυδύν, δεν έχι καλά τραγύδια. Έφτασε ος το χοριό-μας ένα τραγύδι για τα παρτιζάνικα αποσπάσματα, για τις μέρες τυ Βολοτζάεφ, ίνε καλό τραγύδι, μα δε μας φτάνι μόνο ένα. Νά λιπόν Σας παρακαλύμε, σίντροφε Στάλιν, να πίτε σ' εκίνυς τυς ανθρόπυς, πυ γράφυν τραγύδια να μας γράψσυν όσο μπορύν πιο πολά τραγύδια αχερά (ζβόνκιε) κ' έφθιμα.

Ακόμα Σας παρακαλύμε, σίντροφε Στάλιν, να μιλίσετε μαζί-μας με το ράδιο κι'ας ακύσυν κ' ι άλι πιονέρι όλις τις Σοβιετικίς Ένοσις. Κ' εμίς θα παρακαλέσυμε να διορθόσυν το ραδιόφονό-μας, πυ δε δυλέβι καλά.

Ετιμαζόμασταν πολί κερό, σίντροφε Στάλιν, να Σας γράψσυμε γράμα, μα όλο δεν το αποφασίζαμε, γιατί το σκολιό κε το τάγμαμας δεν ίνε τα πιο καλά, μα τόρα, πριν απτο XVII σινέδριο τυ κόματος, σκεφτίκαμε να Σας γράψσυμε. Το γράμα-μας βγίκε μακρί, γιατί το γράψσανε όλα τα πεδιά κε το καθένα ίθελε να πι τα δικά-τυ λόγια.

Καλί αντάμοσι, αγαπιμένε-μας Στάλιν! Μεταδόστε το θερμό πιονέρικο χερετιζμό-μας στυς μπολσεβίκυς, πυ θα μαζεφτύνε στιν κόκινι Μόσχα για το δέκατο έβδομο σινέδριότυς. Απ' αφτύς πολί ίταν επίσις στιν παλιά Σιβιρία τυ κάτεργυ. Ας κσέρυν, ότι τα πεδιά τις Σοβιετικίς Σιβιρίας τυς θιμύντε καλά κε τυς αγαπύν. Να παλέψσυμε για τι λενινικί ιπόθεσι τον μπολσεβίκον ίμαστε πάντα έτιμι!

(Ακολυθύν ι ιπογραφές τον πιονέρον κε μαθιτόν τυ ΣΚΝ τυ χοριύ Νόβαγια 'Υντα)

Γ. ΚΟΣΤΟΠΡΑΒ

ΕΤΣΙ ΝΙΚΑΙ Ι ΘΕΛΙΣΙ

I

Εκίνο το χρόνο ο Βάςιας ίτανε 13 χρονό. Τιν άνιχςι τέλιοςε τιν 3-τι τάχςι τυ ςχολιύ-τυς.

— Πότε θα περάςι το καλοκέρι κε να πάγο πάλι στο ςχολιό;—μετρύςε τις μέρες. Να μάθο πιο πολά, να κςέρο τόςα, όςα κςέρι ο δάςκαλός-μας. Αν μάθο πολά—κ' εγό μπορό να γίνο δάςκαλος! Αλίθια, πατέρα; — ροτύςε ο Βάςιας τον πατέρα-τυ.

— Αλίθια, πεδί-μυ; — έλεγε λιπιμένα ςτο Βάςια ο πατέρας-τυ. Θα γίνι καλά ι μάνα-ςυ, θα ςυ ράπςι κενύργια τςάντα (ςύμκα). Εςί ίςε καλό πεδί, μαθένις καλά!

— Ο-ο, εγό θα μαθένο καλίτερα!...

Μα...ι δυλιές ίρταν έτςι, πυ ο Βάςιας δε μπόρεςε να πάι εκίνο το χρόνο στο ςχολιό, το καλοκέρι πέθανε ι μάνα-τυ. Ο πατέρας-τυ απέμινε μ' ένα κοπάδι πεδιά, κ' απ' αφτά το μεγαλίτερο ίτανε ο Βάςιας. Ο πατέρας-τυ ίβρε άλι γινέκα — μια χίρα με 3 μορά. Ι φαμίλια (ςεμιὰ) μεγάλοςε, μα δεν ίτανε κανίς, πυ να δυλέπςι, εκςόν απτον πατέρα τυ Βάςια...

— Σορέβυμε τα ςπαρτά-μας, κάπος ςόνυμε ος τα κενύργια;—έλπιζε ο πατέρας τυ Βάςια.

Μα ίςτερα από λίγο χάθικε κι' αφτί ι ελπίδα. Καθε μέρα απτο προί ος το βράδι έκεε ο ζεςτός ίλιος, ι κςερί πιρομένι γι έςκανε, ςαν ανεβαζμένο ζιμὰρι. Θαρίς, ότι ι γι πνιγότανε (ζαντιχάλας) απτι ζέςτι κε πολεμύςε να πάρι ανάςα απ' αφτές τις χαραμὰδες. Μα αντίς να μπι δροςερός αέρας, μέςα ς' αφτές τις χαραμάδες χονότανε πιράδα. Πάνο απτι γι, ςτ' ανιχτά τζόλια, ο άνεμος ὲπερνε κ' έφερνε το ζεςτό αέρα, θαρίς κε κάπυ ςιμά πίςο απτον ορίζοντα, εκί, απ' όπυ ερχότανε ο άνεμος, έκεε μια μεγάλι, γιγαντένια πιρά (κοςτιόρ). Ο άνεμος έκεε τα χοράφια. Τα περιςότερα ςπαρτά ίταν κοντά κε μαραμένα, δεν πρόφταςαν να βγάλυνε ςτάχια, κιτρίνιςαν πρόορα (πρεζζντεβρέμενο) κε μιάζανε με κςερό λιβαδίςιο (λυγοβόιε) χορτὰρι.

Πλάκονε μεγάλι πίνα.

'Ιρτε το 1921. Σίμονε το φτινόπορο. Ο πατέρας τυ Βάςια κατέβαςε τα χέρια-τυ.

— Βλέπις, πεδί-μυ, δε θα μπορέςο να ςας θρέπςο όλυς-ςας. Εςί ίςε πια κάμποςο παλικάρι, μπορίς να κερδίςις κανένα κομάτι πςομί. Κι' αν δε με βοιθίςις, πάλι θα γλιτόςις τον εαφτό-ςυ! 'Οςο για μάθιςι—τόρα δεν ίνε τέτιος κερός. 'Αιντε, πάμε να ςε βάλο να δυλέπςις ςτυ Νικολὰι Ιβάνοβιτζ. Εκίνος έναν κερό μόνος-τυ έκανε λόγο γι' αφτό!

'Ετςι έγινε ο Βάςιας μπατράκος ςτον κυλάκο, έτςι άρχιςε τι ζοί-τυ.

II

Το πρότο κερδιζμένο κομάτι πςομί ίτανε πικρό για το Βάςια.

Το πιο βαρί απ' όλα για το Βάςια ίτανε όταν διάβενε να βοςκίςι τα ζόα κε περνύςε ςιμά απτο ςχολιό. 'Ιταν ακόμα προί, μα ένα-διο μαθιτές μάλοναν πια μέςα ςτιν τάχςι. Ο Βάςιας αναςτέναζε, χαμίλονε τα μάτια-τυ κε χτιπύςε θιμομένα τι βίτςα. Γίριζε αργά απτο τζόλι. Μόνο όταν έβρεχε στο τζόλι χιονόνερο, κατὲβαζε νορίς τα ζόα στο χοριό, μα μέςα στο κυλάχικο νικοκιριό βριςκόντανε μπόλικες δυλιές. Μόνο το βρὰδι ο Βάςιας έκοβε λίγο απτον ίπνο-τυ κε πολεμύςε να μάθι...

Τότε τον ςίμονε κάποτες ο Νικολάι Ιβάνοβιτζ.

— Διαβάζις;—τον ροτὺςε.—Θέλις να γίνις μεγὰλο κεφάλι! Τόρα ι αβράκοτι ςαν κεςας ίβρανε μειντάνι κε πίρανε δρὸμο! Μα ι ςτράτες-ςας—χε-χε-χε—βρέθικαν κοντές... Φέτος κάμποςο θα λιγοςτέπςετε...

Ο Βάςιας δεν έλεγε τίποτα. Χαμίλονε τα μὰτια-τυ κε κίταζε ςα λικόπυλο...

— Αλίθια,— ςκεφτότανε. — Εγό ίμε τόρα στα χέρια-τυ. 'Οποτε κατέβι στο νὺ-τυ

μπορί να με πι: Νχρεμίςυ, απ' εδό! Τί να χάνο μέςα στο χιμόνα;!.. Τόρα ακόμα δεν ίνε τόςο φοβερό...

III

— Κυμπάν, Κυμπάν! Εκί έχι μπόλικο πςομὶ, εκί μπορίς να γλιτόςις απτιν πίνα. Χριάζετε μόνο να πας ςτιν πόλι, να καθὶςις ςτι βάρκα, να περάςις πέρα απτο γιαλό κε ν' αρχίςις νέα ζοί!

'Ετςι έλεγαν παντύ κε όλι, κε κίνι, πυ ίτανε ςτο Κυμπάν, κε κίνι, πυ δεν ὶκςεραν πυ μεριά βρὶςκετε.

Ο Βάςιας έβαλε ςτο νύ-τυ να πάι ςτο Κυμπάν.

— Δόςε τα καπίκια-μυ, πυ έχο να πάρο—ίπε ςτον τζορμπαντζί-τυ.

Ο τζορμπαντζίς γύρλοςε τα μάτια-τυ.

— Στο Κυμπάν; Εςί; Κυτόμιαλε! Εςὶ δε θα φτάςις ύτε ος τιν πόλι!... Απόμινε εδό όςπυ να χιονίςι κ' ίςτερα πας με το τρένο. Κςέρις τόρα τι άγριος ίνε ο γιαλός. Σικόνετε κανένας άνεμος, αναποδογιρίζι τι βάρκα,—κε πας χαμένος! Ν' απομίνις εδό,—όςπυ να πέςι το χιόνι,—να ὶςε ςιμά-μυ. Κ' ίςτερα ίδε ο θεός. Δε χάνις τίποτα. Βρίςκετε κανένας καλὸς άνθροπος, ςαν εμένα, ςε πέρνι κε ςε κιτάζι. Εμίς δίχος πςομί δεν απομίναμε. Τιν εκςυςία τιν έχετε ςις, το πςομί εμίς! Χε-χε-χε! Λιπόν, θ' απομίνις;

— 'Οχι;—ίπε ο Βάςιας κ' έτςι απὲμινε μ' αφτό το «όχι».

— Κίτακςε, πεδί, θα μετανιόςις! ραςκάγεςςια).

— Μι φοβάςε!—έλεγε ο Βάςιας.

...'Ιςτερα από κάμποςες μέρες ο Βάςιας ζμίχτικε με μια γρύπα άντρες κε γινέκες, πυ διαβένανε ςτο Κυμπάν. 'Ολα τα πράματά-τυ ίταν μια παλιά ςκιζμὲνι γυνὶτςα κε 4 βιβλία μέςα ςτον τυρβά.

— Πόςα πύτια κριθάρι θα γιρέπςις για τα βιβλία-ςυ;—γελύςαν ι χοριάτες.

— Κριθάρι, όχι, τί λες. Γίρεπςε ςιτάρι.

— Χα-χα-χα!

Ο Βάςιας δεν έλεγε τίποτα.

IV

Ι κυλάκι ςτο Κυμπὰν ίτανε πολί πλύςιι. 'Ιχανε άπιρα ζόα, πολά ςιτιρά κε ζὺςανε χόρια-χόρια ςτα χύτορ. Ο Βάςιας πέραςε κάμποςα τέτια χύτορ, όςπυ τον πίρε ένας κυλάκος για βοιθό τυ μπατράκυ-τυ.

Ο κυλάκος εκμεταλεβότανε το Βάςια με όλυς τυς τρόπυς. 'Οταν βράδιαζε, ο Βάςιας μάθενε τα πεδιά τυ κυλάκυ γράματα.

Πέραςε ο πρότος χιμόνας.

'Ιςτερα από λίγο ςτα χύτορ διάβικε το χαμπάρι: ο τάδε άνθροπος, μπατράκος μαθένι τυ τάδε τα πεδιά γράματα. Σκολιά ςιμὰ δεν ίχε πυθενά κε γι' αφτό τον άλο χιμόνα ο Βάςιας έγινε ςα δάςκαλος. Ος 10 πεδιά τον χύτορ μαθένανε γράματα απ' αφτόνα.

'Ολι τι μέρα μπατράκος, τζομπάνις, το βράδι «δάςκαλος»,—έτςι πέραςε ο Βάςιας τρία χρόνια.

Αφτά τα χρόνια, όςο βαριά κι' αν ίτανε, δεν τα πέραςε κυτυρύ. Με τα κερδιζμένα καπίκια-τυ αγόραςε τα χριαζύμενα ςκολικά βιβλία κε περίςεπςε τις γνόςες-τυ (ζνάνια). 'Ιχε γερά (κρέπκο) ςτο νύ-τυ να κςακολυθίςι λίγο πιο ίςτερα τι μάθιςι ςε κανένα ςκολιό.

V

'Εφταςε κι'αφτός ο κερός. 'Ενα χρόνο, όταν ςίμοςε το φτινόπορο, ο Βάςιας έκατςε ςτι βάρκα κε γὶριςε πίςο ςτιν πόλι.

Ι βάρκα ςτάθικε ςτο πόρτο το προί. Ο Βάςιας ίςια απτο πόρτο πίγε ςτο Ναρομπράζ.

— Τί θὲλις;—τον ρὸτιςαν εκί.

— Θέλο να μάθο!

Πιος ίςε;

Ο Βάςιας ίπε χοντά τιν ιςτορία-τυ κ' έδικςε τα χαρτιά-τυ.

— Μα πύ θέλις να μαθένις;

— Αν γίνετε,—ςτο Πεδτέχνικυμ...—ίπε ο Βάςιας. Θέλο να γίνο δάςκαλος.

— Καλά! Μπράβο!—χάρικε ο διεφθιντίς (ζαβ.) τυ Ναρομπράζ. Τόρα ςε γράφο ένα γράμα ςτο ντιρέκτορα τυ Πεδτέχνικυμ κε ςε πέρνι ςτιν προκαταρχτικί (ποντγοτοβίτελναγια) γρύπα. 'Ιςτερα κίτακςε μόνος-ςυ:

να γίνις γιά να μι γίνις δάσκαλος—αφτό ίνε τόρα στα χέρια-συ.

— Γι' αφτό να μι φοβάστε!—ίπε ο Βάσιας.

* * *

Γλίγορα πέρασαν ακόμα τρία-τέσερα χρόνια.

Ο Βάσιας τέλιοσε το Πεδτέχνικυμ. Τόρα ίνε δάσκαλος. Ι ζοί τυ χοριύ στα στερνά τα χρόνια άλαχσε πολί. Μέσα στυ κυλάκυ το σπίτι, όπυ άρχισε ο Βάσιας το κσενοδύλεμα, τόρα ίνε σελμπύντ. Το βράδι στο σελμπύντ μαθένυν ι λικμπέζνικι. Τυς λικμπέζνικυς τυς μαθένι γράματα ο δάσκαλος Βασίλι Στεπάνοβιτζ—ο προτινός τζομπάνις Βάσιας.

Ανάμεσα στυς προτινύς φτοχύς κε μεσέυς, τυς σιμερινύς κολχόζνικυς, ο Βάσιας έχι μεγάλι τιμί κε ιπόλιπσι (υβαζζένιε).

— Καλιμέρα, Βασίλι Στεπάνοβιτζ!—τον καλιμερίζυν ι κολχόζνικι, όταν τον αντιχρίζυν (βστρετζάγιυτ) στο δρόμο.

Κι' ο καθένας-τυς σκέφτετε:

— Καλό, γνοστικό παλικάρι! Έβαλε στο νύ-τυ ένα πράμα, τόφερε ος τιν άκρι κ' έγινε άνθροπος.

Μπράβο-τυ!

ΝΑ ΠΑΛΕΨΥΜΕ ΕΠΙΜΟΝΑ ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΤΙ ΘΡΙΣΚΙΑ

Απτον κερό πυ φάνικε ι ατομικί ιδιοχτισία στι γι, ι εκμεταλεφτές για να στερεόσυν τιν κιριαρχία-τυς (γοσπόντστβο) οπλίζανε το στρατό-τυς, τιν πολίτσιά-τυς, χτίζανε φιλακές.

Μα αφτά όλα δεν έσοναν. Μόνο με τι βία (νασίλιε) δε μπορύσανε να κρατίσυν τις εργαζόμενες μάζες στιν ιποταγί (ποντζινένιε). Χριαζότανε ακόμα κάτι, πυ να σκοτίσι τις μάζες, να θολόσι το μιαλό-τυς, να βάλι μέσα στιν καρδιά-τυς το φόβο.

Έτσι βγίκανε στι μέσι (βοζνίκλι) ι θεί κ' ι θρισκίες.

Ι παπάδες όλον τον θρισκιόν ιπερασπίζανε πάντα τυς καταπιεστές, έλεγαν, ότι πρέπι να ιποφέρυμε στι γι «για να ζίσυμε καλά στον άλο κόσμο».

Ι εργαζόμενι δε σταμάτισαν ποτέ τον ταξικό αγόνα, πολεμύσαν πάντα να λεφτεροθύν απτο ζιγό. Κε σ' αφτό τον αγόνα ι εκλισιές κ' ι παπάδες ίταν πάντα με το μέρος τον εκμεταλεφτόν, έλεγαν, ότι πρέπι ν' αγαπύμε τυς εχτρύς-μας, ότι δεν πρέπι να παλέβυμε ενάντιά-τυς.

Στα χρόνια τυ εμφίλιυ πολέμυ ι παπάδες πιγένανε μαζί με τυς μπελογβαρντέιτσυς, πρόδιναν τυς μπολσεβίκυς στις κοντραζβέντκες, οργάνοναν τάγματα, πυ πολεμύσαν ενάντια στον Κόκινο στρατό.

Ι παπάδες έπερναν πάντα μέρος στις σινομοσίες (ζάγοβορι) ενάντια στι σοβιετικί εκσυσία, ενάντια στιν ιντυστριαλιζάτσια, ενάντια στιν κολεχτιβοπίισι τυ αγροτικύ νικοκιριύ, ίταν ι πρότι σίμαχι (σογιύζνικι) κε βοιθί τον κυλάκον.

Ι εργατικί τάχσι τις Ένοσίς-μας κάτο απτιν καθοδίγισι τυ κομυνιστικύ κόματος τσάκισε τις εχτρικές τάχσες. Μα ο εχτρός δε χάθικε ακόμα ολότελα. Ο ταξικός αγόνας δεν τέλιοσε. Ι αντεπαναστάτες άλαχσαν τιν ταχτική-τυς, μα δε σταμάτισαν τον αγόνα-τυς ενάντιά-μας. Ι κυλάκι, ι νατσιοναλιστές, ι ιντερβέντες βρίσκυν ιποστίριχσι απτυς παπάδες όλον τον θρισκιόν.

Ι χόρα-μας ὲχι τεράςτιες επιτιχίες όχι μόνο ςτιν ικονομία, μα κε ςτο κυλτύρικο, ςτο ιδεολογικό μὲτοπο. Ι θριςκία ολοένα χάνι το έδαφος (πότζβα) κάτο απτα πόδια-τις. Μα ακόμα ιπάρχυν καθιςτεριμένι εργαζόμενι, πυ πιςτέβυνε ςτα παραμίθια, ςτιν αγιτάτςια τον παπάδον.

Για να χαθί ολότελα ι θριςκία, πυ δίνι μόνο βλάβι ςτυς εργαζομένυς, πρὲπι να παλέψυμε επίμονα, υντάρνικα για να λεφτερόςυμε όλυς τυς τυς δυλεφτάδες απτιν επιροί (βλιάνιε) τις θριςκίας.

'Ετςι θα μπορέςυμε να διαπεδαγογίςυμε απ' όλυς εργαζομένυς ςινιδιτύς κε δραςτίριυς χτίςτες τις ατακςικίς ςοςιαλιςτικίς κινονίας.

Γ. Σ.

ΝΑ ΠΑΛΕΨΥΜΕ ΥΝΤΑΡΝΙΚΑ ΓΙΑ ΤΙΝ ΑΝΑΠΤΙΚΣΙ ΤΙΣ ΧΤΙΝΟΤΡΟΦΙΑΣ

Στα ςοφχόζια κε τα κολχόζια-μας ιπάρχυνε χτινοτροφικές φὲρμες. Κάθε χρόνο ι χτινοτροφία-μας αναπτίςετε κε ποςοτικά (κολίτζεςτβενο), κε ποιοτικά.

'Ιςτερα απτιν απόφαςι τυ κόματος κε τις κιβέρνιςις για τιν εκςαςφάλιςι (ομπεςπετζένιε) όλον τον κολχόζνικον με αγελάδες, ι κολχόζνικι πέρνυν αγελάδες κε ςε πολά κολχόζια αφτί ι απόφαςι εχτελέςτικε πια πλέρια.

'Ερχετε ο κερός, πυ ι αγελάδες θ' αρχίςυνε να γενύν. Για να μεγαλόςυμε γερά μυςκάρια πρέπι να τα κιτάζυμε καλά. Αν εκςαςφαλίςυμε από μιας αρχίς το κίταγμα τον ζόον, τότε θάχυμε γλίγορι ανάπτικςι τις χτινοτροφίας-μας.

Πιος πρέπι να πάρι πάνο-τυ αφτί τι δυλιά; Πιος πρέπι να πάρι το πατρονάτο πάνο ςτο μυςκάρι; Βέβεα, ι πιονέρι!

Το κομςομόλ πίρε το πατρονάτο πάνο ςτ' άλογα, πρέπι λιπόν κ' ι πιονέρι να πάρυν το πατρονάτο πάνο ςτα μυςκάρια, να τα ταίζυν κε να τα ποτίζυν με τον κερό κε με τι νόρμα, πυ χριάζετε. 'Ετςι ι πιονέρι θα βοιθίςυνε ςτιν ανάπτικςι τις χτινοτροφίας-μας.

Πιο κάτο θα ςας πο, πος πίρε μια πιονέρικι οργάνοςι το πατρονάτο πάνο ςτα μυςκάρια κε τί αποτελὲζματα (ρεζυλτάτι) έδοςε ι δυλιά-τις.

* * *

'Ιταν ακόμα πολί προί. Ι ομίχλι (τυμάν) ςκέπαζε το χοριό. Ο Μίςςας ίρθε ςτο ςκολιό. Εκί ακόμα δεν ὶτανε κανίς, κι' ο Μίςςας ίθελε πολί να πι ςτα πεδιά για το μυςκάρι, πυ γένιςε ι αγελάδα-τυς κε πυ τυ έδοςε πια τ' όνομα «Κοκινύλα».

Επιτέλυς τα πεδιά αρχίςανε να έρχυντε, κι' ο Μίςςας άνικςε τι γλόςα-τυ.

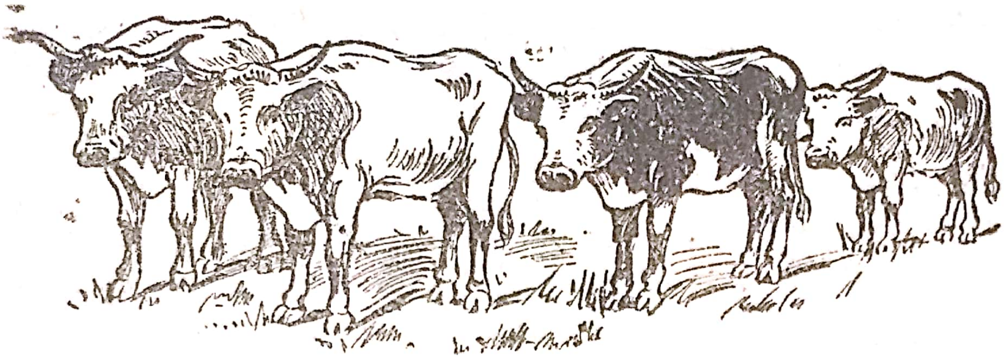
— Εςί, Μίςςα, δεν αγαπὰς τα μυςκάρια! Γιατί λιπόν τόςο φονάζις γι' αφτά;— ίπε ι πιονέρα 'Ολια.

Τα λόγια-τις έκαναν να θαβμάςυν όλα τα πεδιά. Ι 'Ολια κςακολυθύςε:

— Ι πιονὲρι δε λένε μόνο λόγια. Πρέπι ν' αποδίκςις ςτιν πράκςι (να ντιέλε), ότι τ' αγαπάς. Κε θα τ' αποδὶκςις, αν κιτάζις καλά το μυςκάρι.

* * *

Το πιονέρικο τάγμα άρχιςε να δυλέβι ςτι φέρμα τυ κολχοζιύ «Νέα ςτράτα». Σ' αφτό το τάγμα ίτανε κ' ι 'Ολια.

μενι όρα τα μυςκάρια κε τυς βοιθύςανε στο κίταγμα.

"Οταν έβλεπαν, ότι τα μυςκάρια ίνε ακάθαρτα, βρίςκυντε ςε κρία ίτε ιγρί (ςιράγια) μάντρα, το έλεγαν αμέςος στο ζοοτέχνικο ίτε στο χτινοτρόφο. Εχίνι άκυαν προςεχτικά τυς πιονέρυς κ' έπερναν τα χριαζύμενα μέτρα για να κιτάζυν καλίτερα τα μυςκάρια.

Ι δυλιά άρχιςε απτο ότι ο γραματέας τις κομςομόλικις γιατζέικας έκανε κυβέντα με τυς πιονέρυς στις ςινεδρίαςές-τυς. Τυς ίπε για το ρόλο τις χτινοτροφίας στο ςοςιαλιστικό αγροτικό νικοκιριό. Τυς θίμιςε τιν απόφαςι τυ κόματος κε τις κιβέρνιςις για τι βοίθια στυς κολχόζνικυς, πυ δεν έχυν αγελάδες. 'Ιςτερα απτιν κυβέντα, ι πιονέρι αποφαςίςανε να πάρυν το πατρονάτο πάνο στα μυςκάρια τυ κολχοζιύ.

Μα πός να πάρυν πραχτικά το πατρονάτο;

Αποφάςιςαν: κάθε πιονέρος να κιτάζι ένα μυςκάρι όςπυ να μεγαλόςι. Απτις πρότες μέρες κάθε πεδί ζίγιςε το μυςκάρι-τυ, έγραψε το βάρος-τυ ς' ένα τετράδιο κ' έγραφε όλες τις αλαγές (ιζμενένια), πυ πάθενε το μυςκάρι.

Ι πιονέρι κιτάζανε να ταΐζυν κε να ποτίζυν ι κολχόζνικι ταχτικά κε στι χριαζύμενι όρα τα μυςκάρια κε τυς βοιθύςανε στο κίταγμα.

Ο πιονέρος με τον πιονέρο, το τάγμα με το τάγμα, ο κρίκος (ζβενό) με τον κρίκο περνύνε ςορεβνοβάνια για το καλίτερο κίταγμα τον μυςκαριόν.

Ι πατέρες τον πεδιόν — ι νικοκίριδες τον μυςκαριόν—χαμογελύνε χαρύμενα.

— Μεγαλόνυν καλί νικοκίριδες!

— Θα μας πίτε εφχαριστό (ςπαςίμπο), όταν θα ςας φέρυμε τιν πρότι κανάτα (κυβςίν) γιομάτι γάλα—απαντύν ι πιονέρι.

'Ετςι πρέπι να κάνυν όλι ι πιονέρι, να παλέψυν για τιν ανάπτιξι τις χτινοτροφίας.

Πιονέρι παλέψτε υντάρνικα για τιν έφπορι κολχόζικι ζοί.

ΠΟΣ ΠΡΕΠΙ ΝΑ ΓΡΑΦΥΝΤΕ ΤΑ ΠΙΙΜΑΤΑ

ΚΥΒΕΝΤΑ ΔΕΦΤΕΡΙ

Στο περαζμένο νύμερο τυ «Πιονέρυ» εκςετάςαμε τα μέτρα, πυ έχυν από διο ςιλαβές. Τέτια μέτρα, όπος ίπαμε, ίνε ο ίαμβος κι' ο χορίος.

Σ' αφτί τιν κυβέντα θα εκςετάςυμε τα μέτρα, πυ έχυν από τρις ςιλαβές. Τέτια μέτρα ίνε ο δάχτιλος, ο ανάπεςτος κι' ο αμφίβραχις.

Ας πάρυμε το τετράςτιχο:

«Φάρος το δρόμο φοτίζι λαμπρός.
Πέφτυνε κάςτρα. Νικύμε το ζόρι.
Τόρνι, χοράφια βαδίζυν εμπρός.
Νίκες μας δίνυν τυ Στάλιν ι όρι».

Σ' αφτό το τετράςτιχο βλέπυμε, ότι

κάθε στίχος ίνε χοριζμένος σε κομάτια, πυ το καθένα έχι μια τονιζμένι κ' ίστερα διο άτονες σιλαβές:

(Φάρος το) (δρόμο φο-) (τίζι λαμ-) (πρός) (πέφτυνε)(κάςτρα νι-) (κύμε το) (ζόρι) κ.τ.λ.

Το πόδι, πυ έχι μια σιλαβί τονιζμένι κ' ίστερα διο άτονες λέγετε δάχτιλος.

Ας πάρυμε τόρα ένα άλο τετράστιχο:

«Το ντυφέκι στα χέρια μονάχα κρα-
τύνε
δυλεφτάδες, πυ χτίζυν τι νέα ζοί.
Σα φρυρί τον σινόρον αφτί αγριπνύνε.
Στο Στρατό-μας δεν έχυνε θέσι οχτρί».

Εδό κάθε κομάτι τυ στίχυ έχι διο άτονες κ' ίστερα μια τονιζμένι σιλαβί.

(Το ντυφέ-) (κι στα χέ-) (ρια μονά-) (χα κρατύ-) (νε)
(δυλεφτά-)(δες, πυ χτί-)(ζυν τι νέ-)(α ζοί) κ.τ.λ.

Το πόδι, πυ έχι διο άτονες κ' ίστερα μια τονιζμένι σιλαβί, λέγετε ανάπεστος.

Τέλος πέρνυμε το τετράστιχο:

«Τραγύδια, λυλύδια, σιμέες, πλακάτες
ι δρόμι γιομάτι. Χαρές. Μυςική.
Ατέλιοτο κίμα περνύν ι εργάτες.
Στον κάμπο γιορτάζυν παντύ χορικί».

Σ' αφτό το τετράστιχο κάθε πόδι έχι μια τονιζμένι σιλαβί ανάμεσα σε διο άτονες.

(Τραγύδια) (λυλύδια) (σιμέες) (πλακάτες)
(ι δρόμι) (γιομάτι) (χαρές μυ-) (σική)
κ. τ. λ.

Το πόδι, πυ έχι μια τονιζμένι σιλαβί ανάμεσα σε διο άτονες, λέγετε αμφίβραχις.

Τα μέτρα, πυ μεταχεριζύμαστε πιο πολί στιν πίισι, μπορύμε να τα δίξυμε σχιματικά έτσι:

ΔΙΣΙΛΑΒΑ ΜΕΤΡΑ

◡' ίαμβος
'◡ χορίος

ΤΡΙΣΙΛΑΒΑ ΜΕΤΡΑ

'◡◡ δάχτιλος
◡◡' ανάπεστος
◡'◡ αμφίβραχις

«Το χόμα σκάβοντας βαθιά»
◡' ◡' ◡' ◡' = ίαμβι.

« Έλα νά μυ πις τι κάνις»
'◡ '◡ '◡ '◡ = χορίι.

«Φάρος το δρόμο φοτίζι λαμπρός»
'◡◡ '◡◡ '◡◡ ' = δάχτιλι.

«Το ντυφέκι στα χέρια μονάχα κρα-
τύνε»
◡◡' ◡◡' ◡◡' ◡◡' ◡ = ανά-
πεστι.

«Τραγύδια, λυλύδια, σιμέες, πλακάτες»
◡'◡ ◡'◡ ◡'◡ ◡'◡ = αμφί-
βραχις.

Τόρα απέμινε να πύμε λίγα λόγια για το τέλος τον στίχον.

Πολές φορές βλέπυμε στο τέλος τον στίχον μια ίτε διο σιλαβές παραπανίσιες. Κε τ' αντίθετο: μπορί να μι μας φτάνυνε στο τέλος τυ στίχυ μια ίτε διο σιλαβές.

Άκσαφνα στο στίχο: «στον πάτο τ' αβλακιύ, τυ λάκυ», πυ ίνε γραμένος με ίαμβυς, ι τελεφτέα σιλαβί (κυ) ίνε «παραπανίσια».

Στο στίχο: «Φάρος το δρόμο φοτίζι λαμπρός», πυ ίνε γραμένος με δάχτιλυς, στο τέλος «δε φτάνυν» διο ολάκερες σιλαβές.

Στο στίχο: «Το ντυφέκι στα χέρια μονάχα κρατύνε», πυ ίνε γραμένος με ανάπεστυς, ι τελεφτέα σιλαβί (νε) ίνε «παραπανίσια».

Κε στο στίχο: «ι δρόμι γιομάτι. Χαρές. Μυςική», πυ ίνε γραμένος με αμφίβραχις στο τέλος τυ στίχυ «δε φτάνι» μια σιλαβί.

Αφτό δεν πρέπι να σας φανί παράξενο. Εδό δεν έχι καμιά ανομαλία. Έτσι γίνετε σιχνά στα πιίματα.

Για να μάθυμε λιπόν, πεδιά, να γράφυμε σοστά τα πιίματά-μας πρέπι το δίχος άλο να καταχτίσυμε τιν τεχνική τυ στίχυ. Αφτό δεν ίνε δίσκολο να το κάνυμε. Χριάζετε μόνο προσοχί κ' επιμονί.

Αν θέλετε, πεδιά, να μάθετε τίποτα άλο για τιν τεχνική τυ στίχυ ίτε δεν καταλάβατε κανένα μέρος απτις κυβέντες-μας, γράψτε στι σίνταξι τυ «Πιονέρυ». Θα σας απαντίσυμε.

ΑΝΙΧΤΟ ΓΡΑΜΑ ΣΤΥΣ ΠΙΟΝΕΡΥΣ ΤΙΣ ΝΕΑΣ-ΚΑΡΑΚΥΜΠΑΣ

Πεδιά.

Θιμάστε τι γενικί σινεδρίασι, πυ κάνατε πριν από ενάμισι μίνα, εσίς ι μαθιτές τον μεγαλίτερον τάκσεον. Σ' αφτί τι σινεδρίασι ίτανε κι' ο σιν. Λέο.

'Ιχατε δόσι τότες μια μεγάλι, πιονèρικι ιπόσχεσι, ότι θα γράφετε για όλα τα ζιτίματά-σας στον «Πιονέρο» κι' ότι θ' αρχίσετε μια σιστιματικί δυλιà για το έφπορο κολχόζι, για το κυλτύρνικο κολχόζικο χοριό.

Σίμερα μ' ανανκάζετε να σάς μαλόσο, γιατί δεν εχτελέσατε τον πιονέρικο λόγο, πυ δόσατε. Κε κσέρετε, ότι ίνε μεγάλο κακό όταν ο πιονèρος δίνι λόγο κε δεν τον εχτελί. Πρέπι να σας μαλόσο, γιατì δε φερνεστε μ' εμένα, το περιοδικό-σας, όπος φέρνυντε άλα πεδιά, ι πιονέρι τις Στίλας.

Κσέρετε, πος εγό βγένο μόνο κε μόνο για σας, για να σας βοιθό στι δυλιά-σας, να σας καθοδιγό, να λίνυμε μαζί όλα τα ζιτίματά-σας, να διορθόνυμε όλες τις έλιπσες κε να τραβάμε όλι μαζί μπροστά για να γίνυμε σινιδιτί κε δραστίρι χτίστες τις σοσιαλιστικίς κινονίας.

Τòτες πεδιά στι σινεδρίασι βρίκατε, πος έχετε πολές κε μεγάλες έλιπσες.

Σε πολά μαθίματα, σαν τα μαθιματικά κε τι φισικί, ίνε πολί από σας, πυ καθιστερύνε. 'Αλι, προπάντον απτιν 7-ι τάκσι, δεν κσέρυν πολά πράματα, πυ πρέπι να τα κσέρυν. Κσέρυν, γιά παράδιγμα όλυς τυς μεγάλυς πιτὲς τις Ελάδας (κε τυς επαναστάτες κε τυς μπυρζυαζικύς), μα δεν κσέρυν τυς προλετάριυς ρομιύς πιτές τις Σοβιετικίςμας 'Ενοσις. 'Αλι πάλι κυτσὲνυνε στα ρύσικα κε τα υκρανέζικα.

Ι πιονέρικί-σας δυλιά πίγενε τότε πολί άσκιμα. Δεν ίχατε πιονεροδιγό. Δεν ίχατε κλυπ. Ι πιονέρικι οργάνοσι δεν καθοδιγύσε τον αγόνα για τι μάθισι, δεν οργάνοσε το λέφτερο κερό τον μαθιτόν, τιν κυλτύρνικι βοίθια στα κολχόζια κ. τ. λ.

Τότες έγινε πιονεροδιγός ι σ. Ταχί. Κι' όλι μαζί αναθέσατε στο σ. Λέο να μυ πι, ότι θα καλιτερέπσετε τις μέθοδες τις δυλιάς-σας κε θα μυ γράφετε ταχτικà για όλα τα ζιτίματά-σας.

'Ιχατε δόσι τότες ακόμα μια πολί πολί μεγάλι πιονέρικι ιπόσχεσι. 'Ιπατε, ότι όλι-σας θα καταπιαστίτε στο λικβιντάριζμα τις αγραματοσίνις τον ρομιόν κολχόζνικον κε μάλιστα χερετίσατε το σίθιμα πυ έριχσα: «Κάθε πιονέρος να λικβιντάρι τιν αγραματοσίνι διο κολχόζνικον».

Το κάνετε αφτό ίτε όχι;

Δε φροντίσατε να μυ γράπσετε. Μα εγò έμαθα τι κάνετε, γιατί πάντα ενδιαφέρυμε για τι δυλιά-σας.

Νά λιπόν ίρτε απτο χοριό-σας ο μασοβίκος τις εφιμερίδας-μας, τυ «Κολεχτιβιστί», ο σ. Μάνγυσς, κε μυ ίπε, ότι ι περισότερι κολχόζνικι δε διαβάζυν τιν εφιμερίδα. Τιν πέρνυνε σε μεγάλα πακέτα, τιν πετύνε στα σιρτάρια κε τιν έχυνε για να τιλίζυν πράματα. Ακόμα κ' ι μικρές εφιμερίδες, πυ βγάζι ο «Κολεχτιβιστίς» για τυς αγράματυς ίνε κι' αφτές πεταμένες. Κανένας κολχòζνικος απτυς αγράματυς δε λικβίνταρε τιν αγραματοσίνι-τυ. Κ' Ι ΠΙΟΝΕΡΙ ΤΙΠΟΤΑ ΔΕΝ ΚΑΝΥΝ.

Ντροπί-σας πεδιά, ντροπί-σας. Ι πιονέρι ποτές δεν κάνυν έτσι, όπος κάνετε εσίς. Δε δίνυν ιπόσχεσες για να τις γράφυν ίστερα στα παλιά-τυς τα παπύτσια.

Βέβεα εδό φτένε κ' ι δασκάλι-σας, πυ δε σας καθοδιγύνε καλά, πυ κσεχνύν τιν κινονικί δυλιά. Μα πρότα-πρότα φτέτε εσίς, γιατί κάθε πιονέρος κσέρι, κι' αφτό ίνε γραμένο κε στον όρκο-τυ, ότι δυλιά-τυ ίνε να βοιθάι τον αγόνα τυ εργάτι, τυ κολχόζνικυ.

Για διέστε τυς πιονέρυς τις Στίλας! 'Ινε καλά, υντάρνικα πεδιά. Σοστί πιονέρι. Αφτί δε σας μιάζυν καθόλυ, γιατί εσίς δε θέλετε να τυς μιάσετε. Ι οργάνοσί-τυς ανκάλιασε όλυς τυς κολχόζνικυς κε λικβιντάρι τιν αγραματοσίνι-τυς. Σίμερα όλι ι κολχόζνικι τις Στίλας διαβάζυν τον «Κολεχτιβιστί» κε τι λιτερατύρα-μας. Σ' αφτό πολὶ τυς βοίθισαν ι πιονέρι.

Νά κιτάκστε τί μας γράφι ι πιονὲρα Ποπόβα Αγάπι απτι Στίλα:

«'Ινε πια μια βδομάδα, πυ ίστερα απτα μαθίματα πίγα στο σπίτι τις θιάς-μυ Κιριακίς για να τι μάθο να διαβάζι κε να γράφι ρομέικα. Στιν αρχί ι θιὰ-μυ έλεγε, ότι δεν έχι κερό να μάθι.

Μα εγό άρχισα να διαβάζο πιίματα απτιν εφιμερίδα «Κολεχτιβιστίς». Αφτό τις άρεσε κε ίπε: «Πρέπι κ' εγό να μὰθο».

'Εβγαλα τότε το παρὰρτιμα (πριλοζζένιε) «Κάτο ι αγραματοσίνι» Αρ. 1 κι' άρχισα να τι μαθένο να διαβάζι έτσι, όπος μας έδιξε ο δάσκαλός-μας.

'Αμα διάβασε ι θιά-μυ τι λέξι «μάνα», φόναξε χαρύμενι: «Βάι μάνα! Εδό γρὰφι έτσι, όπος μιλύμε». 'Ιστερα έγραψε αφτί τι λέξι στο τετρὰδιο κε με το μολίβι, πυ έστιλε το Ναρομπράζ τυ Σταρο-Μπέσσεβυ.

Κάναμε πια τρία μαθίματα. Ι θιάμυ άρχισε πια να διαβάζι. Κάθε μέρα μυ ζιτάι τον «Κολεχτιβιστί».

Ι θιὰ-μυ κ' ι άλες διο γιτόνισες, όπυ ίμε προσκολιμένι, θα ίνε πρότες στο λικβιντάριζμα τίς αγραματοσίνις, θα δυλέβυνε σινιδιτά για το κολχόζικο χτίσιμο».

Μα σαν τιν Ποπόβα δυλέβυν όλα τα πεδιά στι Στίλα. Κι' όχι μόνο δυλέβυνε, μα κε προσπαθύνε μ' όλες τις δίναμές-τυς να κάνυν όλα τα ρομέικα πεδιά να δυλέβυν έτσι. Για κιτάκστε τα τελεφτέα φίλα-μυ. Εκί θα διίτε, ότι κάθε φορά ι Στίλα σας στέλνι όλο κε νέες πρόσκλισες.

* * *

Ας αφίσυμε όμος τι σιζίτισι! Μυ φένετε, πος θα καταλάβατε καλά πόσο άσκιμα, μι πιονέρικα φέρεστε. Ελπίζο να σιφονάτε κ' εσίς μαζί-μυ, ότι αφτὶ ι κυβέντα-μας, ι κυβέντα με τὲτιο τόνο, πρέπι να ίνε ι τελεφτέα.

Μα γι' αφτό χριάζετε ν' αλάκσετε ριζικά τις μέθοδες τις δυλιάς-σας.

Πρότα-πρότα πρέπι να καταπιαστίτε σινκεκριμένα στον αγόνα για τι μάθισι, όπος μας λένε ι θὲσες τις έκθεσις τυ σιν. Καγανόβιτζ στο XVII σινέδριο τυ Κόματος.

Πρέπι να καταπιαστίτε σιστιματικά στον αγόνα για το λικβιντάριζμα τις αγραματοσίνις τον κολχόζνικον.

Πρέπι ν' αναπτίκσετε παντύ τιν κινοφέλιμι δυλιά στο κολχόζι, στο χοριό. Κε τιν αγραματοσίνι χριάζετε να λικβιντάρετε, κε το πατρονάτο πάνο στα μυσκάρια πρέπι να το πάρετε, κε τον αγόνα για τι μάθισι χριάζετε να τον διναμόσετε.

Πρέπι να μυ γράφετε ταχτικά για να μπορό να καθοδιγό σινκεκριμένα τον αγόνα-σας κε να λίνυμε μαζὶ όλα τα προβλίματα.

'Ιστε σίφονι;

Για τιν όρα δεν ὲχο άλο τίποτα να σας πο.

Περιμένο απ' εσάς πιονέρικι απάντισι. 'Ετσι μόνο θα δίξετε, πος θέλετε κε μπορίτε να μιάσετε τι Στὶλα.

Ο „ΠΙΟΝΕΡΟΣ" ΣΑΣ.

ΠΕΘΑΝΕ Ο ΣΙΝ. Α. Β. ΛΥΝΑΤΖΑΡΣΚΙ

Στις 26 τυ Δεκέβρι, στι Μεντόνα (Γαλία) πέθανε ο ςιν. Α. Β. Λυνατζάρςκι.

Ο ςιν. Λυνατζάρςκι γενίθικε στο 1875 στιν Πολτάβα. Σπύδαςε στο γιμνάσιο τυ Κίεβυ. Από 15 χρονό πίρε μέρος στο επαναστατικό κίνιμα, άρχιςε να μαθένι το μαρκςιζμό κε ίτανε ένας απτυς καθοδιγιτές τις παράνομις (ποτπόλναγια) οργάνοςις τον μαθιτόν, πυ ανκάλιαςε όλα τα ςκολιά τυ Κίεβυ.

Από 17 χρονό άρχιςε να κάνι προπαγάντα ανάμεςα στυς εργάτες.

Άμα τέλιοςε το γιμνάσιο, πίγε στιν Ελβετία (Σςβειτςάρια) κε ςπύδαζε στο ινςτιτύτο φιλοςοφία κε κινονικές επιστίμες.

Στα 1899 ο ς. Λυνατζάρςκι γίριςε στι Ροςία, στι Μόςχα. Εδό μαζί με τιν αδερφί τυ Βλαδίμιρ Ιλίτζ Λένιν τιν Α. Ι. Ελιζάροβα, το Βλαδίμιρςκι κε με κάμποςυς άλυς ςιντρόφυς κάνι, προπαγάντα, στυς εργάτες, οργανόνι απεργίες.

Ι πολίτςια τον αρέσταρε. Τον ίχανε 8 μίνες στι φιλακί, ίστερα τον εκςόριςαν στιν Καλύγα κι' από κι στι Βολόγδα. Άμα τέλιοςε ι εκςορία-τυ, ο ς. Λυνατζάρςκι γίριςε πάλι στο Κίεβο. Ίστερα απτο ςχίζμα τυ ΡΣΔΕΚ ενόθικε με τυς μπολςςεβίκυς.

Ο ςιν. Λένιν τον προςκάλεςε τότε να πάι στιν Ελβετία κε να πάρι μέρος στι ςίνταξι τις κεντρικίς εφιμερίδας τον μπολςςεβίκον.

Στα τέλι τυ 1905 ο ς. Λυνατζάρςκι γίριςέ στι Μόςχα κε δύλεβε στι ςίνταξι τις μπολςςεβίκικις εφιμερίδας «Νόβαγια Ζζιζν» κε ς'άλες εφιμερίδες, πυ έβγεναν ίστερα απ' αφτίνα.

Ο ς. Λυνατζάρςκι πίρε μέρος στα ςινέδρια τυ κόματος, πυ έγιναν στι Στοκχόλμι κε στο Λονδίνο (1906 κε 1907).

Το Μάρτι τυ 1906 πίγε πάλι, στο εκςοτερικό. Εκίνι τιν εποχί έκανε κάμποςα, μεγάλα φιλοςοφικά κε πολιτικά λάθι. Ίθελε να κάνι «ςοςιαλιστικί θριςκία».

Ο ςιν. Λένιν τον χτίπιςε γι' αφτό δινατά.

Στι Ροςία ο ς. Λυνατζάρςκι γίριςε κάμποςες μέρες αργότερα απτο Λένιν.

Ο ς. Λυνατζάρςκι πίρε μέρος στιν οχτοβριανί εκςέγερςι (βοςτάνιε) κι' άμα οργανόθικε το Σοβναρκόμ έγινε λαικός κομιςάρος τις μόρφοςις. Σ' αφτό το πόςτο δύλεβε ος τα 1929. Στον εμφίλιο πόλεμο ο ς. Λυνατζάρςκι ίτανε κάμποςες φορές στο φρόντο, ςαν πλιρεκςύςιος (υπολνομότζενι) τυ Επαναστατικύ πολεμικύ ςιβύλιυ.

Ο ςιν. Λυνατζάρςκι ίνε ένας απτυς διμιυργύς (τβορτςόβ) κε θεοριτικύς τυ ςοβιετικύ ςιςτίματος τις λαικίς μόρφοςις.

Ο ςιν. Λυνατζάρςκι ίκςερε πολί καλά τιν καλιτεχνία (ιςκύςτβο)—τι ροςικί κε τι διτικο-εβροπαικί, ίταν ένας απτυς οργανοτές τυ κυλτύρνικυ χτίςιμυ στι ςοβιετικί χόρα.

Ο ςιν. Λυνατζάρςκι έγραψε κάμποςα δράματα. Το πρότο έργο-τυ «Ο κυρέας τυ βαςιλιά» τόγραψε μέςα στι φιλακί στα 1906. Ίστερα έγραψε τα έργα (πιέςι): «Όλιβερ Κρόμβελ», «Κανκελάριος κε κλιδαράς», «Ο απελεφτερομένος Δον-Κιχότις», το μελόδραμα «Φαρμάκι» κε πολά άλα.

Ο ς. Λυνατζάρςκι έγραψε κάμποςες ςκινοθεςίες (ςτςενάρι) για τον κινιματόγραφο: «Το αρκυδίςιο πάντρεμα»,«Ι ςαλαμάντρα» κ.α.

Απτα 1929 δύλεβε στιν Ακαδιμία τον επιςτιμόν κε στι λιτερατύρα.

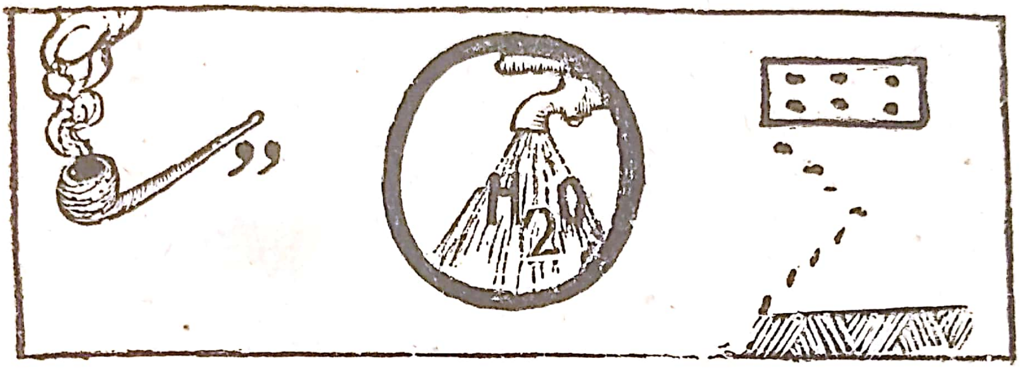
Ο ς. Λυνατζάρςκι πίρε μέρος ςε πολά πανκόζμια επιςτιμονικά κονγρέςα, ίτανε μέλος τις ςοβιετικίς ντελεγάτςιας στιν κονφερέντςια τυ αφοπλιζμύ (ραζορυζζένιε). Τον Άβγυστο τυ 1933 διορίςτικε (ναζνάτζεν) πλιρεκςύςιος αντιπρόςοπος (πολπρέντ) τις ΕΣΣΔ στιν Ιςπανία.

Ο ς. Λυνατζάρςκι ίτανε μέλος τις ΚΕΕ τις ΕΣΣΔ κε καντιντάτος στο προεδρίο τις ΚΕΕ τις ΕΣΣΔ κε κάμποςες φορές μέλος

τις ΠΚΕΕ (Πανροςικίς Κεντρικίς Εχτελ. Επιτροπίς).

Παρ' όλι τι βαριά αρόστια, ο ς. Λυνατζάρςκι ος το στερνό κερό δε σταμάτιςε τι μεγάλι κε δραςτίρια δυλιά-τυ στιν πολιτικί κε τι λιτερατύρα.

ΣΤΙΣ ΛΕΦΤΕΡΕΣ ΣΤΙΓΜΕΣ

ΠΕΔΙΑ!

Προσπαθίςτε να διαβάςετε τον πιο πάνο γρίφο.

Κάθε πεδί, πυ θα το διαβάςι ςοστά ας γράπςι στι διέφθιςι τυ «Πιονέρυ» τιν λέκςι κε τον τρόπο, πυ τι διάβαςε.

Στον πρότο, πυ θα ςτίλι τι ςοστότερι λίςι θα πάρι βραβίο —μια εκςάμινι ςιδρομί στον «Πιονέρο.»

ДЕРЖАВНЕ ВИДАВНИЦТВО НАЦІОНАЛЬНИХ
МЕНШОСТЕЙ УСРР ПРИ ПРЕЗИДІЇ ВУЦВК'у.

ΚΡΑΤΙΚΟ ΕΚΔΟΤΙΚΟ ΕΘΝΙΚΟΝ ΜΙΟΝΟΤΙΤΟΝ
Υ. Σ. Σ. Δ. ΣΤΟ ΠΡΟΕΔΡΙΟ ΤΙΣ Π. Υ. Κ. Ε. Ε.

ΕΛΙΝΙΚΟ ΤΜΙΜΑ—Μαριύπολι, Προςπέκτ Ρεςπύμπλικι 35. Τιλέφονο 3 - 68.

ΙΠΕΦΤΙΝΟΣ ΣΙΝΤΑΧΤΙΣ: Λ. ΛΕΟ.

Стат. форм. 180х240 2 печ. лист. — 142.500. Тираж 1000.

Міськліт 422.—м. Маріуполь, держдрукарня ч. 3. Зам. № 8635.